

NOVA EDICIÓ pàg 10
El Barcelona Districte Cultural arriba a quatre centres cívics dels barris

'L'ALTRA CIUTAT' pàg 14
Dani Ruiz mostra la Barcelona perifèrica en una exposició que vol recórrer la ciutat

línia ^{14 anys} **Sant Andreu**

Febrer 2023 · Núm. 148 · liniasantandreu.cat

Clam contra el cas del policia infiltrat als moviments socials

Un policia nacional s'hauria infiltrat des del juny del 2020 al centre social La Cinètika i a l'Ateneu l'Harmonia pàg 3

Foto: Línia Sant Andreu

Indignats

Queixes pel funcionament del CAP Maragall pàg 10

EIX SANT ANDREU pàg 15
Pròsper Puig es perfila com el nou president de Barcelona Comerç

URBANISME pàg 10
Comencen les obres a la plaça del Canòdrom

ESPAI LÍNIA pàg 7
S'estrena la primera mostra de premsa metropolitana

ASSESSORIA VIA JÚLIA
DES DE 1963

Honestidad y servicio, nuestro valor desde 1963

Ahora es buen momento para comprar tu nueva vivienda y nosotros queremos ayudarte

58 anys 1963-2021

Oficinas Centrales · Via Júlia, 61 · 08042 Barcelona · Tel. 933 506 400
Delegación · Via Júlia, 46 · 08016 Barcelona · Tel. 935 210 640

www.VIAJULIA.COM

Síguenos en:

B D C

BARCELONA DISTRICTE CULTURAL

El circuit cultural als barris

AUDIOVISUAL · CIRC · DANSA · MÚSICA · TEATRE

9 FEBRER - 5 MAIG 2023

Entrada gratuïta. Reserva prèvia districtecultural.barcelona

   #BcnDCultural

Barcelona
Capital Cultural
i Científica

BARCELONA
CULTURA

Ajuntament de
Barcelona

UCRAÏNA ENS NECESSITA

COL-LABORA-HI

 www.cruzroja.es

 BIZUM al 33512

 900 104 971

 Envia **SMS** amb la
paraula **UCRANIA**
al **38088**
i dona **3€***

TRANSFORMA
LA TEVA
APORTACIÓ

5€ Manta
(individual)

33€ Set cuina
(5 persones)

20€ Tendals plàstics
4 x 6 metres

* L'import íntegre (3€ IVA ínc.) del missatge es destinarà a Creu Roja Espanyola. (Movistar, Vodafone, Orange, Yoigo, Euskaltel). Att. client 900 104 971 donatvos@cruzroja.es. Pol. Prot. dades www.cruzroja.es Imatge: Maksym Trebukhov / Ukrainian Red Cross Society

Les advocades Mireia Salazar, Sònia Olivella i Laia Sera, d'Irídia i de la CGT, seran qui portarà el cas contra el policia infiltrat. Foto: Irídia

Quan l'Estat no té miraments

» Destapen el cas d'un policia nacional que s'hauria infiltrat als moviments socials andreuencs
 » Les dues entitats afectades de Sant Andreu són l'Ateneu l'Harmonia i l'espai okupat La Cinètika

SOCIETAT ▶ Una notícia impactant va sacsejar la ciutat i, en particular Sant Andreu, els últims dies de gener. I és que un agent de la Policia Nacional s'hauria infiltrat en moviments socials per espiar-los des de dins. Ho hauria fet, entre altres mètodes, mantenint relacions sexuals i sentimentals amb algunes joves activistes, segons va publicar el 30 de gener *La Directa*. El fet és que dues entitats de Sant Andreu han estat víctimes d'aquest espionatge. Es tracten de l'Ateneu l'Harmonia i el cinema okupat La Cinètika.

Estem parlant d'un policia mallorquí que es feia dir Daniel Hernández Pons (D.H.P.), amb els cognoms idèntics als d'un altre policia infiltrat en moviments independentistes catalans, el cas del qual el va desta-

par el juny passat el mateix mitjà de comunicació.

Ara, després de destapar-se la trama, cinc dones s'han que-rrallat contra el policia per abusos sexuals.

MODUS OPERANDI

El maig del 2020, just acabat el confinament per la covid, l'agent s'hauria instal·lat en un pis a prop de la Meridiana. Al juny ja va assistir per primer cop al gimnàs del centre social okupat 'La Cinètika'. Des d'aleshores es va anar adaptant i infiltrant en els ambients del moviment social andreuenc.

Assistint a concerts, festes i assemblees d'entitats socials del barri, al desembre d'aquell mateix any l'agent ja havia consolidat la infiltració i llavors hauria començat una primera relació de

parella amb una activista. De fet, hauria arribat a intimar amb vuit dones del mateix entorn i hauria tingut dues relacions.

El febrer del 2021 hauria participat activament en les manifestacions contra l'empresonament de Pablo Hasel i a l'abril va formar part de la resistència contra un desnonament al barri. Quan el juny del 2022 *La Directa* va destapar la infiltració d'un altre policia en entitats independentistes, l'agent va començar a rebaixar la seva implicació i va començar a absentar-se de Barcelona per feina o per viatges.

LES SOSPITES

Arran d'aquella primera publicació de *La Directa* el juny del 2022, una sèrie de coincidències van aixecar sospites entre el moviment social de Sant Andreu. Així

ho afirma David Bou, un dels periodistes que ha publicat el cas.

Quines eren les coincidències? Bou explica a *Línia Sant Andreu* que el van informar que hi ha una persona militant al barri amb els mateixos cognoms que l'infiltrat que s'acabava de destapar. Aquell agent feia servir el nom de Marc Hernández Pons, i el de Sant Andreu que també ha acabat descobert es feia dir Dani Hernández Pons. Una altra coincidència que es detecta és que també deia que era de Mallorca i les dates en què s'afilia als moviments socials del barri coincideixen amb l'altre cas, el maig del 2020.

És a partir d'aquest moment que els periodistes comencen a estirar el fil i, a partir de dos errors que D.H.P. comet com a infiltrat, segons afirma Bou, poden trobar dades d'ell que l'acrediten com a

policia després de contractar un pèrit que els corrobora la sospita.

Amb tot, l'agent explica el 30 d'octubre de 2022 al seu entorn de Sant Andreu que deixa el pis de Nou Barris on viu. Afirma que marxa a fer la recollida de l'oliva a Granada amb la família i que després tornarà a Mallorca perquè li ha sortit una oportunitat laboral, fets que el periodista detalla que han constatat que són falsos.

La resposta de les entitats afectades ha estat contundent. La Cinètika va publicar un comunicat el dia 30 condemnant els fets i convidant a la reflexió totes les entitats. A més, es va convocar una protesta que va arrencar l'1 de febrer a la tarda, moment del tancament d'aquesta edició. I l'Ateneu l'Harmonia va publicar un missatge a les xarxes socials en la mateixa línia.

Segueix-nos
a les xarxes socials

@liniaxarxa

facebook

twitter

instagram

Tribuna

La Barcelona pròspera

per Janet Sanz, tinenta d'alcaldia d'Ecologia, Urbanisme, Infraestructures i Mobilitat de l'Ajuntament de Barcelona

Foto: Ajuntament

Europa viu un moment molt difícil. Després d'una pandèmia i dels seus efectes devastadors, va arribar la guerra a Ucraïna. La inflació i l'amenaça de recessió són una xacra per al dia a dia de moltes famílies, que veuen com el preu de l'energia i del menjar es multiplica, mentre s'han de gastar més de la meitat dels seus ingressos a tenir un sostre. Un estat d'incertesa que se suma al moment més crític de l'emergència climàtica: contaminació, sequera, onades de calor, temporals i rècords de temperatura a l'estiu i a l'hivern.

Davant d'aquesta inseguretat, Barcelona és una certesa. És refugi i esperança. Perquè lluny de defugir la responsabilitat davant d'aquesta crisi econòmica, social i climàtica, té un model per viure millor. Un model que ja comença a donar resultats: Barcelona és la gran ciutat amb l'atur més baix d'Espanya, de fet amb la xifra més baixa dels últims 15 anys. També és la ciutat amb més inversió social de l'Estat (235 euros per persona) i acabem d'aprovar el pressupost més alt de la història, amb un pla de xoc social i econòmic de més de 100 milions.

Des de l'arribada de Barcelona en Comú, Barcelona no s'ha aturat. Hem construït més habitatge públic (11.500 pisos) que la Generalitat i la Comunitat de Madrid juntes, i s'ha fet amb una gestió excel·lent: l'Ajuntament té el nivell d'endeutament més baix del segle. Un creixement que ha anat lligat a l'impuls dels barris, amb mesures de xoc (100.000 bons consum per a les famílies) i una aposta clara pel comerç de proximitat: els mercats de Barcelona han augmentat un 15% les vendes respecte de l'any passat i les botigues de barris com Sant Antoni han recuperat els nivells de venda d'abans de la pandèmia.

Tot això ha fet que el nom de Barcelona aparegui sempre al costat d'altres grans capitals com París, Nova York o Londres. Només cal veure els reconeixements obtinguts els últims mesos: Barcelona és la sisena millor ciutat del món segons el prestigiós rànquing *World Best's Cities*; ha sigut premiada pel Congrés Internacional de Ciutats Educadores; ha estat nomenada Capital Europea del Bosc; és finalista de la Capital Europea de la Democràcia; i s'ha erigit en un referent per a la transformació verda de les ciutats a tot el món. Barcelona serà capital mundial de l'Arquitectura 2026, l'ONU ha assenyalat el projecte Superilla com un exemple a seguir en la lluita contra el canvi climàtic i ciutats com Berlín, Los Angeles, Viena o Bogotà ja han adoptat el model Superilla.

En plena emergència social i climàtica, Barcelona s'ha convertit en un referent internacional perquè ha apostat per una economia verda, del segle XXI, que genera ocupació de qualitat, millora la vida als barris i la salut dels veïns i veïnes. Davant del turisme *low cost* i la Barcelona aparador, hem posicionat Barcelona com un referent internacional en ciència, recerca i coneixement. Des del 2018, la inversió estrangera ha crescut un 270% i Barcelona s'ha consolidat com una de les 12 principals ciutats tecnològiques: la previsió és que abans del 2030 s'hagin creat 45.000 llocs de feina de qualitat lligats a l'economia verda i circular.

La panoràmica és impressionant. Mentre el Supercomputing Center comença la construcció d'un dels ordinadors més potents d'Europa –que servirà per investigar fàrmacs, vacunes, virus i fer investigació cli-

màtica–, una de les empreses de telecomunicacions més grans del món, CISCO, anunciava que instal·laria a Barcelona un nou centre de producció de xips. Paral·lelament, avançava el planejament de l'antiga fàbrica Mercedes-Benz i dels polígons del Besòs –amb l'arribada imminent de l'escola de disseny Elisava, la Universitat de Vic i la Fundació Leitat– i la Ciutatella del Coneixement comença a ser una realitat: acollirà la nova seu del CSIC dedicada a les biociències i el Mercat del Peix es transforma en un complex d'investigació i innovació en ciència climàtica que acollirà més de 1.200 investigadors.

Després d'una pandèmia i de l'estiu més fresc de la resta de les nostres vides, el que s'ha demostrat és que una Barcelona pròspera no és una Barcelona rica. De res serveix tenir un PIB elevat si només beneficia uns quants, les feines són precàries i a la ciutat es viu cada cop pitjor. Una Barcelona pròspera és una Barcelona justa, que inverteix cada euro en el benestar dels seus ciutadans, crea ocupació de qualitat, guanya espai públic verd i protegeix el dret a l'habitatge.

Quan alguns parlen de decadència es refereixen a la necessitat de tenir els *lobbies* contents i donar barra lliure a promotors i empresaris privats. Però la Barcelona pròspera no és la del turisme de creuer, Airbnb i botigues de luxe, sinó la dels centres de recerca, les fàbriques verdes i el comerç de proximitat. És la que posa per davant l'interès general i aposta per una economia de futur, on la sostenibilitat no és una etiqueta per quedar bé, sinó un motor de transformació verda. Una Barcelona per als seus veïns i veïnes, que sap que només pot avançar si no deixa ningú enrere.

Aquí es piula

El Twitter en paper

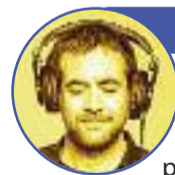
@laiaauribaraza

Després d'un reportatge en què noies expliquen com senyors molt grans els donen begudes amb coses, Montserrat Nebrera diu: "Si no hi ha noia, no hi ha acció delictiva". Ens quedem totes a casa i així no hi ha agressions sexuals? Ens matem i així no hi ha accions delictives?

@alba_alfageme

És meravellós que la jutgessa que porta el cas de Dani Alves "bunqueritzi" la causa, que no permeti filtracions a la premsa i imposi sancions si es produeixen. Aquest tipus d'accions són essencials per protegir les víctimes, i difondre aquest tipus d'informació no més revictimitza.

@joeldiazbrah

A partir d'avui mateix [30-1-2023], deixaré de presentar el @ZonaFrancaTV3. Plego arran de la decisió presa per la direcció de TV3 d'apartar del programa el Manel Vidal, una decisió que considero injusta i inacceptable tant en el fons com en la forma en què s'ha pres i comunicat.

@EnricB_

Si d'aquí a uns mesos tanca la llibreria del barri per posar-hi un supermercat 24 h. Si la merceria històrica plega perquè un bar de copes pot pagar més lloguer. Si baixes a la ferreteria i hi trobes una cadena de menjar ràpid. Recorda que un Pla d'usos ho podria haver evitat.

Director Editorial: Arnau Nadeu
Subdirector d'edicions: Albert Ribas
Subdirectora de digital: Anna Corbatera
Redacció: Albert Alexandre (diari metropolità), Anna Utiel i Guillem Francàs (Barcelona), Olga García (Vallès), Gerardo Santos (Barcelonès Nord)

Dipòsit Legal: B 11298-2010

i Baix Maresme), Francisco J. Rodríguez (l'Hospitalet i Baix Llobregat), Mar Sifre (Montserrat), Toni Delgado (Esports), Andreu Asensio (suplements i *branded content*) i Júlia Estivill (xarxes)
Dept. de Producció gràfica: Susana Dicenta
Distribució: Andrés Meca i Pablo Favieri

Premi Tassis Torrent de Comunicació 2011

Editor-Administrador: David Centol i Lozano
Director Editorial: Arnau Nadeu
Director General: Marcelo Villanueva
Coordinadora de Producció gràfica: Marga Moreno
Controller: Mauro Favieri
Webs temàtics: Pere Giménez i Quim Miró

grup comunicació 21 www.liniaxarxa.cat

Els semàfors

Districte Cultural

El Barcelona Districte Cultural torna un any més amb 235 espectacles repartits en 34 escenaris de tota la ciutat. A Sant Andreu es podran veure diverses representacions de disciplines diferents a quatre centres cívics del districte.

pàgina 10

ICS

L'Institut Català de la Salut (ICS) ha començat les obres per canviar l'ascensor espatllat del CAP Passeig de Maragall. Usuaris i professionals, però, lamenten que han trigat mesos i avisen que el centre té altres problemes preocupants.

pàgina 10

Pròsper Puig

Pròsper Puig, vicepresident primer de Barcelona Comerç, es perfila com el relleu de Salva Vendrell, el fins ara president de l'entitat que fa una setmana va anunciar que deixava el càrrec. Si res no canvia, d'aquí a pocs dies Puig serà confirmat.

pàgina 15

El + llegit **Línia Sant Andreu.cat**

- 1 *Recta final de la reforma del carrer Gran de Sant Andreu*
- 2 *Les antigues Casernes de Sant Andreu*
- 3 *Tot a punt per als Tres Tombs de Sant Andreu*
- 4 *El destí de Josu Rodríguez*
- 5 *Detectar els líders del futur*

La clau

'Rebus sic stantibus'

per David Bondia, síndic de greuges de Barcelona

Foto: Pexels

Titular un article amb una llatinada jurídica no és cap garantia d'èxit ni tampoc que el seu contingut sigui interessant. Passa el mateix amb els agermanaments entre ciutats. Sí, les ciutats, per diversos motius (reconciliació, comprensió, integració o cooperació), es poden agermanar, però no a qualsevol preu. De la mateixa manera, també es poden desagermanar si les circumstàncies que varen originar l'acord canvien (*rebus sic stantibus*). Possiblement, ara s'entengui millor el títol de l'article.

Aquest principi jurídic del *rebus sic stantibus* es correspon amb una visió dinàmica del Dret com alguna cosa que requereix ser permanentment revisada, recreada, reelaborada o reformulada per adaptar-la als nous contextos en què ha de ser aplicada. D'acord amb aquesta concepció, el Dret apareix com un fenomen històric, el dinamisme del qual radica a ser permanentment actualitzat i contextualitzat. Per tant, la flexibilitat seria una característica essencial de l'experiència jurídica.

S'ha de buscar un equilibri harmònic entre el principi general de vinculació, formulat com a

pacta sunt servanda (s'ha de complir el que s'ha pactat), i la possibilitat d'admetre la reversibilitat d'un acord. Això és el reconeixement de determinats efectes jurídics a l'alteració de les circumstàncies concurrents en el moment de la celebració.

Doncs bé, fem aterrar una mica l'anterior reflexió. L'any 1998 es va signar l'Acord d'Amistat i Cooperació (agermanament) entre Barcelona, Gaza i Tel-Aviv. En el protocol signat per les tres ciutats s'expressà el suport als Acords de Pau d'Oslo. Aquests acords preveien cinc anys per a un acord de pau permanent, però és evident que no es va aconseguir. El Procés d'Oslo no va assolir la pau "justa, duradora i integral" que va prometre. Per tant, fracassats aquests Acords de Pau, és manifest que el context en el qual va produir-se l'agermanament ha canviat de forma radical (*rebus sic stantibus*).

I si això no fora prou, el ma-

teix Ajuntament de Barcelona reconeix expressament que molts agermanaments han quedat sense contingut i romanen com un acord del passat. I aquest, en concret, està inactiu i, a més a més, el context en què es va fonamentar ja no existeix. Aquest és un dels motius pels quals la Sindicatura de Greuges de Barcelona ha emès una resolució on recomana que es revocui l'Acord d'Amistat i Cooperació entre Barcelona, Gaza i Tel-Aviv.

Si voleu, un altre dia faré un article posant per títol "Cap complicitat amb l'apartheid contra el poble palestí" i explicaré el perquè de la necessitat de revocar aquest agermanament i revisar la resta per tal que es garanteixin els compromisos en matèria de drets humans i de respecte de la dignitat humana com a principis inexcusables en l'impuls d'unes relacions internacionals de caràcter municipal que promoguin la justícia global.

Línia Sant Andreu no comparteix necessàriament les opinions que els signants expressen en aquesta secció ni se'n fa responsable.

Les cartes d'opinió es poden enviar a: opinio@comunicacio21.com

A les xarxes

#EITJUEHaParlat

#UnAltrePoliciaInfiltrat

#AssetjamentAlsFeroz

@aleixclario: President @KRLS: "La sentència del TJUE deixa les extradicions en via morta, i les condicions que imposa per emetre'n de noves les fa inviabilitats".

@centre_IRIDIA: Cinc activistes es queixen contra el policia que va fer servir les relacions *sexefectives* per infiltrar-se als moviments socials de Barcelona.

@324cat: Bob Pop i Marc Ferrer [després de Jedet] també denunciaren assetjament per part del productor Javier Pérez durant la festa posterior als premis Feroz.

El xalet

per Manuel Sánchez-Villanueva Beuter, arquitecte fundador de *haz arquitectura* i professor de projectes arquitectònics a la UPC

Fa uns mesos, vam rebre al despatx uns clients que volien fer-se un xalet. Ens anàvem mirant de reüll entre els companys mentre conversàvem amb ells. Feia molt de temps que ningú no ens demanava un xalet.

Els darrers clients ens havien demanat cases. Alguns, cases de primera residència per viure-hi tot l'any, altres, segones residències, cases de vacances fora de la ciutat. La veritat és que l'ús que li donaran a l'habitatge és una cosa que sorgeix a les primeres converses, però en aquest cas, el xalet, dit així, el vam relacionar sense dubtar-ho amb una casa de cap de setmana. Ningú viu en un xalet.

Recordo la primera vegada que vaig sentir la paraula. Devia tenir set o vuit anys, pels volts del final de la dècada dels 70. El meu oncle es va comprar un solar a prop de Maçanet de la Selva –llavors tampoc ningú l'anomenava terreny–, on pretenia fer-se un xalet per als caps de setmana.

Per a la família va ser una notícia bomba, una cosa fora del nostre abast, fins i tot de la nostra imaginació. Solíem passar les vacances, com la majoria de les persones, en cases de familiars en algun poble, o bé fent càmping. Calculo que, en aquella època, el meu pare tenia un Seat 124 Special de color granat, que pagava puntualment cada mes. Era el nostre mitjà de transport per a tot, vacances incloses. Recordo el dia que li va instal·lar una bola de remolc a la part del darrere, per anar a buscar la rulot, una Hergo Gacela nova de trinca, també pagada a terminis. Una casa amb rodes que ens seguiria a tot arreu i amb la qual passaríem els millors anys de la nostra vida.

L'anunci del xalet del meu tiet –en realitat ell en deia “xalé”– ens va sorprendre per inabastable. Viuïem de lloguer al barri del Clot a Barcelona i amb prou feines es pagaven els col·legis a final de mes, així que, a pensar a comprar una segona casa era una cosa inimaginable per a nosaltres. El meu pare argumentava amb despit –cosa que jo compartia sense ombra de dubte– que per què voldria algú una casa quieta en un lloc podent tenir-ne una amb rodes i portar-la a tot arreu. Quina meravella, pare... Ni Roberto Benigni.

La cosa és que, amb el temps, la gent es va anar fent xalets. Van arribar els 80 i els embussos de cotxes a les entrades i sortides de les grans ciutats van començar a ser habituals. A Barcelona, una ciutat

d'esquena al mar, sense platges, sense rondes i pràcticament sense espais verds o de lleure, la gent s'escapava el cap de setmana, fugint de la ciutat. A la Prefectura de Trànsit, es desplegava l'operació sortida i l'operació retorn, un llenguatge caspós al qual ens vam començar a acostumar i que reflectia la magnitud de la tragèdia. Els que ja no podien fer-se un xalet es van començar a comprar apartaments en blocs residencials; sortien del seu pis de la ciutat i es posaven en un altre d'una urbanització de l'extraradi d'algun poble, a la costa o a la muntanya.

**En una ciutat més precària,
aflorava amb facilitat el caràcter
nòmada de les persones**

Rulot Hergo Gacela de 1978. Foto aportada per l'autor

El nostre càmping a Blanes, en un altre temps terra indomable dels capricis del Tordera i el seu delta, va acabar envoltat de blocs d'habitatges que ens miraven desafiadors com si fóssim Arapahoes en un gueto reparcel·lat. La cala de Sant Francesc, aquella platja salvatge on cuinàvem sardines les nits d'estiu, es va omplir de xalets i d'aparcaments de cotxes a cel obert.

La nostra casa amb rodes va quedar relegada a les aventures de les vacances d'estiu, gairebé sempre en acampada lliure. La vall de Pineta, Ordesa o Benasc, llocs que, llavors, encara estaven fora de l'abast del turisme massiu. Però els hiverns inactius

en un cementiri per a caravanes li van donar l'estocada definitiva fins que ens en vam desfer.

Afortunadament, la ciutat va canviar, en aquella època. La transformació de la Barcelona olímpica va deixar un llegat de platges, espais lliures i oferta cultural que, a poc a poc, van anar atraient els seus habitants i altres turistes. En una ciutat oberta al mar, ja no es feia tan urgent escapar-se el cap de setmana.

Avui molta gent jove ja no té cotxe, sens dubte perquè cada cop són més cars i comporten més despeses, però també per un cert canvi d'actitud. Els dies festius a la ciutat ja no són la desolació que eren en dècades anteriors; darrerament ni tan sols el mes d'agost. A la gent li agrada la ciutat. No considera una condemna quedar-s'hi el cap de setmana, de la mateixa manera que no considera un privilegi tenir un xalet on passar-se el diumenge tallant la gespa o arreglant la teulada. Sembla que hi ha altres prioritats. Les cases, com els cotxes, són per viure-les.

Malgrat totes les virtuts d'aquesta ciutat més ordenada i més segura, però, hi havia alguna cosa d'aquella Barcelona de Vázquez Montalbán que em genera certa nostàlgia. Potser per la fragilitat de llocs com els xiringuitos de la Barceloneta o els enginyosos llocs de pesca que la gent es construïa en una escletxa, entre les roques del trencaones. Una ciutat on et podies topar a cada cantonada amb una foguera de mobles vells per la revetlla de Sant Joan o saltar la tàpia del col·legi Claret per jugar a futbol fins a les tantes. Una ciutat on el paisatge urbà i domèstic es creava per apropiació, com una conquesta territorial. En una ciutat indubtablement més precària, aflorava amb facilitat el caràcter nòmada de les persones, una actitud exploradora ancestral que ens ha fet conquerir el món i ens empeny a descobrir-ne d'altres.

A l'època en què vam comprar la nostra rulot, l'arquitecte italià Aldo Rossi construïa a Venècia la seva proposta de Teatre flotant del Món per a la Biennal d'Arquitectura. El teatre va arribar a creuar l'Adriàtic fins a Dubrovnik. M'agrada pensar que devia dir alguna cosa semblant: “Qui voldria repetir la funció sempre al mateix lloc podent navegar per tot arreu...”.

Potser ha arribat el moment d'afrontar el disseny del xalet dels nostres clients amb valentia, posant-li un parell de rodes.

Les millors perles

Jaume Collboni s'ha fet tiktoker. El candidat socialista Ja l'alcaldia de Barcelona ha fet un vídeo que ja ha fet el salt a altres xarxes socials, com Twitter, i que ha generat tota mena de comentaris. Aquesta campanya electoral serà llarga.

Que diu Marie Kondo, gurú de l'ordre, que s'ha adonat que amb tres fills és impossible tenir la casa endreçada. Vaja, Marie, ja ho podries haver descobert abans de frustrar mitja humanitat amb els teus llibres.

Aconseguir que els més petits es prenguin el medicament que necessiten sovint és complicat. Per això és tan important l'enginyós assaig de l'Hospital Vall d'Hebron: medicaments amb textura i aspecte de llaminadura.

Embús a l'A-7 a Marbella. És cert que no és la notícia de l'any, però atents al motiu: un conductor va paraitzar l'autovia llençant bitllets de 50 euros per la finestra. Un altre conductor se'n va emportar fins a 500.

Lluís Sibils/ACN

LA FOTO

Oriol Duran:

“La premsa de proximitat metropolitana no només sobreviu, sinó que creix i es fa forta”

Francesc Fàbregas:

“És molt important que des de la capital es parli de premsa de proximitat”

Josep Ritort:

“El que fa diferent Barcelona d’altres ciutats és la vida de barri, i per això seguim tenint mitjans de paper que fan barri”

David Centol:

“Totes aquestes més de 90 capçaleres formen part d’una oportunitat periodística: la visió metropolitana”

Fotos: Joanna Chichevitzky

Espai Línia inaugura la primera exposició de premsa metropolitana de Barcelona

Andreu Asensio
BARCELONA

Més d’un centenar de persones van acudir el passat divendres 27 de gener a l’Espai Línia per a la inauguració de *Premsa de proximitat metropolitana. Un recorregut per la història*. Es tracta de la primera exposició de premsa metropolitana de Barcelona i repassa la història i la rellevància d’aquest fenomen a través de 90 capçaleres històriques dels barris de Barcelona i de l’àrea metropolitana. Entre els assistents, va destacar la presència de personalitats del món polític i cultural, com Dolors Sabater, Xavier Trias, Josep Martí Blanch, Fèlix Riera o Ana María Aguirre.

La mostra combina edicions originals, facsímils i reproduccions ben contextualitzades històricament per poder entendre el paper que han tingut aquestes publicacions a l’hora de mantenir informats els ciutadans durant tants anys. Els textos del professor Joan M. Corbella ens acompanyen per tota la sala recordant que el futur de Barcelona i de la seva rodalia implica entendre i potenciar la proximitat metropolitana. L’exposició ha comptat amb el suport de la Secretaria de Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya.

EL PODER DE LA COMUNICACIÓ LOCAL

Oriol Duran, secretari de Mitjans de Comunicació i Difusió de la Generalitat; Francesc Fàbregas, president de l’Associació Catalana de la Premsa Comarcal (ACPC); Josep Ritort, secretari general de l’Associació de Mitjans d’Informació i Comunicació (AMIC); i David Centol, editor del Grup Comunicació 21, van intervenir per reivindicar el paper de la premsa de proximitat metropolitana en el mapa de la comunicació catalana.

Duran va fer un elogi de la premsa de proximitat i va destacar precisament la seva habilitat per obrir nous mercats. “És una premsa que es va avançar en una cosa que avui tothom vol fer: la segmentació dels públics i arribar a audiències específiques”, va afirmar. Per la seva longevitat i la seva fortalesa, Duran va destacar que “la premsa de proximitat metropolitana no només sobreviu, sinó que creix i es fa forta”.

Francesc Fàbregas, president de l’Associació Catalana

de la Premsa Comarcal (ACPC), va començar fort: “Ni la pandèmia ha pogut amb nosaltres”. I va explicar per què la comunicació local és tan important des d’un punt de vista global: “Parlar de premsa comarcal és parlar de país, del que passa als pobles, a les comarques. Per a nosaltres, això és cabdal, i per això tenim una salut molt bona. I és molt important que des de la capital es parli de premsa de proximitat”. Fàbregas, això sí, va fer una crida al sector per poder mantenir i fins i tot ampliar la força del periodisme de proximitat: “Necessitem editors forts que no depenguin de les subvencions, capaços de crear sinèrgies. Amb ells continuarem existint i seguirem endavant”.

Josep Ritort, secretari de l’Associació de Mitjans d’Informació i Comunicació (AMIC), va destacar per què és tan important la premsa de proximitat al nostre entorn: “El que fa diferent Barcelona d’altres grans ciutats és la vida de barri. És el lloc on vas créixer, on treballes i on vols viure. I per això a Barcelona i a l’àrea metropolitana seguim tenint mit-

jans de paper que fan aquest barri”. Segons Ritort, “la proximitat interessa, perquè és un servei per a la vida metropolitana”. I una bona mostra d’aquesta força són els 114 mitjans en català que l’AMIC té a l’àrea metropolitana.

David Centol, editor del Grup Comunicació 21 i promotor de l’exposició, va apel·lar al valor més emotiu de la mostra: “Cada una d’aquestes més de 90 capçaleres és un tros d’història local, un pedaç de vida, un relat que mereix ser escoltat, i totes formen part d’una oportunitat periodística: la visió metropolitana”. Per

a l’editor, és qüestió de temps que més assumptes urbans es gestionin des d’una òptica metropolitana. I un d’ells és la comunicació: “El territori mediàtic metropolità està naixent. I amb les seves 21 edicions, *Línia* n’és un exemple que ja es troba en un moment dolç de reconeixement de la seva visibilitat. El seu potencial de creixement és enorme i ho podrem comprovar en els anys vinents”.

La mostra *Premsa de proximitat metropolitana. Un recorregut per la història* es pot veure a l’Espai Línia (carrer Girona, 52, Barcelona) fins al 30 de maig.

Història viva de la comunicació i de la reivindicació

► Els assistents a l’acte van visitar atentament l’exposició. Cadascú s’acostava al panell on hi havia les capçaleres del seu barri i recordava en veu alta com les havia descobert i les seguia. I molts visitants comentaven perplexos la gran varietat de capçaleres que existien i que encara existeixen a Barcelona i a l’àrea metropolitana. Menció especial per a les joies de la corona, les edicions originals i els facsímils, del *Diari de Barcelona*, *La Veu de Sant Martí* o de *Sarrià*, que van atraure moltes mirades.

Però més enllà de la història,

David Centol va voler destacar la faceta més reivindicativa d’aquesta exposició: “Recordem la importància de la premsa local com a instrument reivindicatiu. La guerra civil va tallar de soca-rel la veu dels barris, i fins als anys 50 la premsa local no va tornar a sortir al carrer. Tímida, van començar a sorgir capçaleres tolerades pel règim, fins que als anys 70 va esclatar el fenomen de la premsa de barris. A Sant Andreu, a Horta, a Gràcia o a Sants, però també a Badalona, a Santa Coloma de Gramenet o a l’Hospitalet, el fenomen va ser imparable”.

Tribuna

Giuseppina Giuliano o Josefina Julià

per Ferran Falcó, president de Restarting Badalona

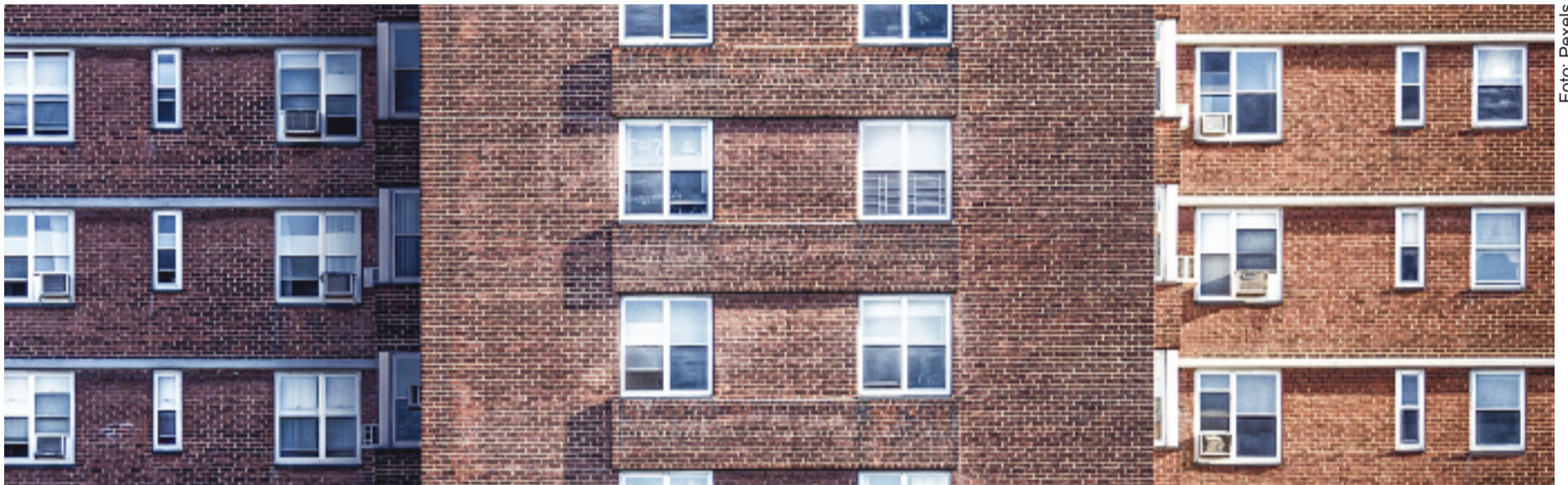

Foto: Pexels

Ara fa vint anys, VINT, que al solar que l'Institut Català del Sòl té a l'antiga fàbrica de l'Estrella de Badalona hi vàrem prometre la construcció de 375 habitatges de protecció oficial. Fa 8 anys, VUIT, que es redacta el planejament de les Tres Xemeneies, que en preveu al voltant d'uns 400 d'aquesta tipologia. I jo, pel meu passat, també en soc responsable.

A cada ciutat metropolitana, i a la capital, hi podem trobar exemples de desenvolupaments eterns, o per començar, de fa més d'una dècada. Entremig hi ha hagut la crisi immobiliària, la crisi de les caixes i dels bancs, la pandèmia, la guerra i també noves lleis d'urbanisme, de contractes i de transparència que han anat posant elements de "garanties" que han contribuït clarament al fet que, per totes aquestes raons combinades, fer habitatge a Catalunya hagi esdevingut una missió titànica. Aquests atenuants no exculpen els que hem estat als governs, però ajuden a explicar que l'urbanisme és una gimcana molt complicada de fer.

I això tenint en compte expressions com la d'"emergència habitacional" o tantes altres que els polítics i els teòrics s'han anat empescant per posar de manifest que a Espanya som a la cua de la construcció d'habitatge protegit. En aquesta matèria, des dels àmbits públics, reguladors i executius s'ha insistit a prendre mesures en contra de qui en té, en contra de qui en fa i en contra de qui en compra. Augments fiscals en forma d'impostos i taxes, i obligacions de cobrir tot allò que des del món públic no s'ha fet.

En els darrers anys, per fi, en l'àmbit metropolità s'ha promogut un concurs perquè públics i privats poguessin abordar conjuntament la producció d'habitatge protegit. I s'ha constituït una societat –HMB SA– per, teòricament, fer milers d'habitatges. Abans, però, ja s'havien aprovat planejaments consorciats amb ajuntaments per fer que el Govern català i els locals promoguessin habitatge, amb un èxit ben escàs. Molts d'ells es van desfer, perquè pretenien fer habitatges allà on no hi ha demanda suficient. Crear els instruments on no hi ha demanda no acostuma a sortir bé. Però com deia, aquesta col·laboració públicoprivada sí que podria reeixir. Ho veurem.

Sigui com sigui, l'administració sempre ha anat prenent mesures per mirar de contribuir a augmentar el parc d'habitatge públic. No tot han estat fracassos. La possibilitat de comprar-ne de fets als privats ha estat, aquesta sí, una bona mesura. Però moltes altres, sobretot les

que tenen a veure amb mostrar un món de bons i dolents, han esdevingut neutres o dolentes. La darrera, el topall dels preus del lloguer, que els ha fet augmentar i ha tret habitatges d'aquesta tipologia del mercat.

Per fer habitatge, públic o privat, no hi ha més cera de la que cremarà en les següents frases. Per fer habitatge, deia, és fonamental tenir una economia en marxa. Que rutlli, que hi hagi feina. I que la feina permeti obtenir uns sous que siguin suficients per adquirir préstecs, i tornar-los. Si no tens feina, no pots accedir a cap habitatge. Pots mirar de trampejar, amb lloguers socials i amb alguna ajuda, però seràs a la roda de l'escassetat d'una oferta que sempre serà insuficient i, gairebé sempre, dolenta. I tampoc podràs accedir a una provisió pública d'habitatge, perquè sempre hi haurà un preu a pagar i una obligació i una responsabilitat dels gestors públics a complir.

Com resoldre una qüestió evident, que afecta tota mena de gent amb ingressos, siguin molts o pocs? S'ha de generar oferta de lloguer. S'ha d'escurçar la burocràcia. S'han d'emetre llicències en 90 dies i no en 400. S'ha d'incentivar fiscalment l'estalvi destinat a l'habitatge. S'han de transformar infraestructures i/o sòl per generar sostre edificable. Cal generar oferta, però s'ha de saber que fer molts habitatges no resol la qüestió si no hi ha feina, pagada suficientment, que permeti atendre lloguers o hipoteques. I també s'ha de saber que el sòl és finit, i que no és sostenible crear megaurbs. I no ho volem. Es poden fer més habitatges, segur, però no es poden fer tots en un àmbit proper. I és per això que, si no podem viure a la ciutat on treballem, necessitem arribar-hi. Com als 80 es va crear una xarxa de metro més enllà de la capital, hem de fer una xarxa ferroviària més enllà de l'àmbit metropolità. I distribuir-hi activitat en anelles, perquè no tothom tingui el seu pa a Barcelona, sinó que el pugui tenir als Vallesos o a la Catalunya Central.

Avui, la gent sola, la gent jove i la gent nouvinguda a l'àrea de Barcelona i a Barcelona ciutat tenen molt complicat trobar un habitatge o llogar-lo a un preu possible. Aquesta setmana hem llegit la història d'una senyora que cada dia treballa a 700 kilòmetres de casa seva, netejant una escola. Viu a Nàpols i va fins a Milà. En tren d'alta velocitat. Que no hi hagi "Joseps o Josefines" a casa nostra depèn de si som capaços de flexibilitzar-nos, de crear riquesa en equilibri i de trobar el punt mitjà entre una fiscalitat que no ofegui i uns sous que puguin defensar ciutadans independents.

“

Cal generar oferta, però s'ha de saber que fer molts habitatges no resol la qüestió si no hi ha feina, pagada suficientment, que permeti atendre lloguers o hipoteques. I també s'ha de saber que el sòl és finit, i que no és sostenible crear megaurbs. Es poden fer més habitatges, segur, però no es poden fer tots en un àmbit proper

”

Flaixos

@txellfeixas: Iran: el règim condemna a 10 anys i mig de presó dos joves de 21 i 22 anys per ballar a l'anomenada –irònicament– plaça de la Llibertat.

@PunsodaRicart: No us passa que per hores que dediqueu als nens sempre us sembla que no són prou? La necessitat d'amor dels humans és infinita.

@EstelSole: L'amor també és fer la truita a la teva parella tal com a ell/a li agrada, malgrat que a tu t'agradi ben al revés de com li agrada a ell/a.

La sala de conferències de l'Espai Línia es va omplir per escoltar Jaume Collboni. Fotos: Joanna Chichelnitzky

Jaume Collboni: “Vull obrir una nova etapa a Barcelona, i per fer-ho cal canviar d'alcalde”

Albert Alexandre
BARCELONA

Jaume Collboni vol ser alcalde. En la cinquena trobada del cicle de conferències *La ciutat metropolitana: progrés i futur* celebrada a l'Espai Línia dilluns 16 de gener, el candidat del PSC i primer tinent d'alcaldia de l'Ajuntament de Barcelona va deixar clar que es presenta a les properes eleccions per convertir-se en la primera figura política de la ciutat.

En una sala plena, el socialista va fer repàs del darrer mandat, en el qual el seu partit ha governat amb els comuns, i va explicar la seva visió de futur tant de la capital catalana com de la metròpoli.

En una conversa amb el director editorial del *Línia*, Arnau Nadeu, Collboni no va voler referir-se obertament a les enquestes, algunes de les quals el donen com a guanyador, i va demanar “prudència” al seu partit. Tanmateix, va apuntar que els sondejos demostren que “hi ha ganes de canvi a Barcelona” i va augurar que els comicis que se celebraran el mes de maig suposaran un canvi de rumb. “Vull obrir una nova etapa a Barcelona, i per fer-ho cal canviar d'alcalde”, va afirmar.

Més enllà d'això, el primer tinent d'alcaldia tampoc es va voler referir als possibles pactes que naixeran de l'aritmètica postelectoral. “Espero tenir una majoria

prou àmplia per liderar aquesta nova etapa”, va dir, alhora que va deixar clar que si ell és alcalde “impulsarà polítiques progressistes”. “El meu serà un govern progressista”, va assegurar, insistint per Nadeu sobre les seves preferències de pactes. “La política es fa amb diàleg i acords, però ara és el moment de perfilar projectes”, va afegir.

EL MANDAT DE LES SUPERILLES

Entre les desavinences més grans que hi ha hagut entre els dos socis de govern a l'Ajuntament de Barcelona en els darrers quatre anys, cal esmentar les superilles. Per a Collboni, “pacificar la ciutat és una prioritat, però Barcelona no pot ser una gran illa”. En aquest sentit, el socialista va deixar clar que si es converteix en alcalde vol “parar màquines” pel que fa a aquest projecte. “La ciutat ha de pair els canvis i cal tenir en compte que l'Eixample no pot deixar de ser un indret que generi feina”, va afirmar.

Alhora, el primer tinent d'alcaldia va assegurar que “les superilles estan generant gentrificació verda i no són viables econòmicament”. És per això que des del seu partit aposten per “recuperar el pla Cerdà en la seva essència amb els espais verds als interiors d'illa”.

Relacionat amb aquest tema, Collboni també va esmentar el problema de l'habitatge que viu la ciutat i que el candidat va situar entre els principals reptes als quals s'enfronta la capital catalana. “Soc partidari de regular els lloguers,

però aquesta no és l'única opció”, va dir per afegir que també cal “construir més pisos socials”.

NETEJA I SEGURETAT

Altres aspectes que sovint s'han criticat de la gestió del govern municipal en el darrer mandat són la neteja i la seguretat. En el primer dels dos, Collboni va reconèixer que l'Ajuntament no està content amb “com ha treballat l'empresa contractada per fer el servei de neteja”. Malgrat tot, va assegurar que es tracta d'un problema que no tots els barris tenen i que en el futur millorarà.

Pel que fa a la qüestió de la seguretat, el candidat socialista va considerar que des del consistori s'ha fet una bona feina i va responsabilitzar la Generalitat de la

manca d'efectius policials que, segons ell, té la ciutat. “La seguretat és una competència del Govern de Catalunya, i mentre que nosaltres hem complert i en quatre anys hem augmentat en 1.000 efectius la Guàrdia Urbana, no es pot dir el mateix de la Generalitat, que va prometre 600 mossos més”, va lamentar Collboni.

A més, el socialista va treure pit d'altres aspectes de la seguretat en què l'Ajuntament ha actuat. Es referia a l'erradicació de la venda ambulants al carrer o l'enduriment de la llei contra els delinqüents multireincidentes.

L'AMPLIACIÓ DE L'AEROPORT

Com no podia ser d'una altra manera, Collboni també va tractar un dels debats que han portat més

cua en els últims temps. Segons el candidat socialista, és indubtable que el territori “necessita una bona comunicació transnacional”. “Parlem d'una qüestió de fons, i si per a ERC l'alternativa a l'ampliació de l'aeroport és el decreixement, cal que reconegui quines són les conseqüències econòmiques i socials d'això”, va dir.

En aquest punt, Collboni va ser contundent amb els seus adversaris polítics, però també va celebrar que els republicans “reconeguin ara que hi ha un problema pel que fa a la connectivitat internacional de Barcelona i, per tant, a l'ampliació de l'aeroport”. “Malauradament, ho diuen ara, quan fa un temps teníem els diners per fer la infraestructura”, va sentenciar el socialista.

L'acte d'inauguració de la plaça en honor a la trajectòria de l'historiador, advocat i polític Josep Benet, que va morir el 2008, es va celebrar el 28 de gener. La plaça és a la intersecció de la Meridiana i el passeig Fabra i Puig.

Malestar al CAP Maragall pel còctel de problemes que pateix

» Els ascensors, l'aigua i l'atenció telefònica centren les queixes

» El CAP té cinc plantes i aplega tres equips d'atenció primària

Anna Utiel
SANT ANDREU

“Oh! Hi ha un ascensor que funciona?”, es pregunta un veí que acaba d'entrar al CAP Passeig de Maragall empenyent un cotxet. La seva sorpresa està justificada: dels dos ascensors d'aquest centre de cinc plantes, un està espatllat des de fa mesos i l'altre falla de tant en tant. Però avui els usuaris estan de sort i poden fer servir “el bo”, davant del qual es formen llargues cues de gent gran, persones amb cadira de rodes o crossets i pares i mares amb cotxets. Com que la fila acostuma a avançar molt lentament, els que s'hi veuen amb cor sovint acaben fent via com poden per les escales.

L'1 de febrer van començar les obres per canviar l'ascensor espatllat, i es preveu que el nou estigui disponible al llarg del mes de març. Ho diu un cartell informatiu enganxat al mateix ascensor i ho confirma l'Institut Català de la Salut. Des d'aquest organisme expliquen que el problema va començar “fa unes setmanes”, quan l'aparell va deixar de funcionar i “els tècnics van confirmar que no es podia reparar i s'havia de canviar”. Els usuaris i els professionals, en canvi, asseguren que la situació s'arrossega des del setembre. I n'estan farts.

El CAP Maragall es troba en un punt fronterer entre tres districtes –Sant Andreu, Sant Martí i Horta-Guinardó– i aplega tres equips d'atenció primària (EAP) diferents: Congrés, Encants i Camp de l'Arpa. Cada EAP té el

Els problemes amb els ascensors provoquen cues. Foto: Línia Sant Andreu

seu taulell a una de les plantes del centre, mentre que els dos pisos restants es destinen a especialitats diverses. Tal com detalla una administrativa, des de la planta baixa no es poden gestionar consultes o tràmits de les altres plantes, fet que obliga pràcticament tots els pacients a anar amunt i avall. Per exemple, en Rafael, un home de 73 anys que va en cadira de rodes, ha de pujar sempre al segon pis. “L'ascensor és molt petit i, quan hi entra una cadira, amb prou feines n'hi cap una altra”, apunta.

EL MOMENT MÉS DIFÍCIL

“Fa poc vam estar dues setmanes amb els dos ascensors espatllats”, recorda una metgessa des de davant de la màquina del cafè. Aleshores l'alternativa va ser posar a disposició de la gent “realment impedida” l'ascensor d'ús intern del personal. Això, però, requeria que hi hagués un administratiu a l'entrada del CAP i un a cada planta per informar i guiar aquestes persones. Una mesura que, tenint en compte la manca de personal que pateix l'atenció primària en ge-

neral, suposava un obstacle més en el dia a dia del centre.

Per als usuaris, evidentment, aquells dies també van ser complicats. Una d'elles, una dona gran amb bastó que avui fa cua per agafar l'ascensor, es queixa que en una ocasió va haver de baixar a peu, malgrat els seus problemes de mobilitat. “Si a mi em passés això, hauria d'anul·lar la visita”, comenta una altra dona, que no es veuria capaç de fer servir les escales. “No hi ha dret”, lamenten totes dues, manifestant un malestar del tot compartit pel personal del CAP. “Estem tan indignats com la població”, sentència la doctora.

AIGUA I ATENCIÓ TELEFÒNICA

A banda dels ascensors, hi ha més crítiques. El mateix 1 de febrer un dels temes del dia va ser el color marró de l'aigua de les aixetes. Una altra queixa que va acompanyada d'una que té a veure amb l'atenció telefònica. Segons alguns usuaris, costa molt que es responguin les trucades, una crítica que accepta una de les doctores, tot i que des de l'ICS neguen el problema.

El Barcelona Districte Cultural ja és a punt

ESPECTACLES ▶ El Barcelona Districte Cultural torna un any més amb 235 espectacles repartits en 34 escenaris de tots els districtes de la ciutat. A Sant Andreu es podran veure tota mena d'espectacles als centres cívics Baró de Viver, Can Clariana, La Sagrera i Trinitat Vella.

El circuit cultural agrupa actuacions musicals, teatrals, de dansa, circ i tota mena de disciplines per a tots els públics, i el primer espectacle que es podrà veure al districte serà el pròxim 10 de febrer.

Tres dels quatre equipaments acolliran aquest dia una actuació diferent. En el cas de la Trinitat Vella hi haurà circ amb ‘La inauguració’, de la companyia Las Kakofónikas. En el cas de la Sagrera es podrà veure l'obra de teatre ‘La segona millor’, de Berta Giraut i Ester Villamor. I a Baró de Viver l'estrena es farà amb una obra de teatre: ‘M.A.R. Un discurso plástico a través del espacio’, d'Andrea Díaz Reboledo. A Can Clariana el primer espectacle serà l'11 de febrer i, com a tots, hi haurà espectacles fins a finals d'abril.

Comencen les obres a la plaça del Canòdrom

Una imatge d'arxiu de l'edifici del Canòdrom. Foto: Marina Loperena/ACN

ESPAI PÚBLIC ▶ Les obres per transformar la plaça del Canòdrom van començar l'última setmana de gener. Aquests treballs han de permetre convertir-la en un espai enjardinat i amb un disseny més pensat perquè la gent la faci servir.

L'Ajuntament va detallar el 22 de gener que està previst que les obres s'allarguin uns onze mesos i que costin uns 3,4 milions d'euros.

El projecte preveu que hi hagi un espai per actes públics i activitats com el cinema a la

fresca. També hi haurà una “superàrea” de joc infantil i una cistella de bàsquet i una zona amb un espai ample per a gossos, a més de bancs i mobiliari urbà repartits per tota la zona perquè sigui un lloc “no només de passada, sinó també d'estada”, afegeix el consistori.

Amb tot, l'edifici del Canòdrom forma part d'un conjunt d'obres de l'arquitectura moderna que va sorgir després de la guerra i és l'únic edifici amb una estructura metàl·lica singular que ha sobreviscut a la ciutat.

Atenció psicològica via telemàtica

Psicoterapeuta Col·laboratiu i Dialògic

Psicòleg

Depressió, Ansietat, Estrès
Dificultats de relació

Visites concertades dimarts i divendres

www.javiercentol.com

625 522 561

Numància, 52-54 Entresòl 4t

Conversa amb Ernest Maragall

» Espai Línia acollirà dimecres 15 de febrer a les 18:00h una conferència del candidat d'ERC
 » L'acte s'emmarca en el cicle *La ciutat metropolitana: progrés i futur* que organitza el Línia

L'àrea metropolitana barcelonina és una realitat menystinguda informativament com a entitat geogràfica, política i social, i el diari metropolità *Línia* vol fer-la visible, a més d'enfortir el sentiment de pertinença a aquesta comunitat.

És per això que, sumant esforços amb Espai Línia, el diari del Grup Comunicació 21 impulsa un cicle de conferències que, amb el títol de *La ciutat metropolitana: progrés i futur*, pretén ser un espai per a la conversa metropolitana serena i responsable. Un marc de diàleg constant i constructiu que contribueixi a combatre l'excepcionalitat que suposa l'abandonament informatiu d'una realitat tangible com la metròpoli barcelonina.

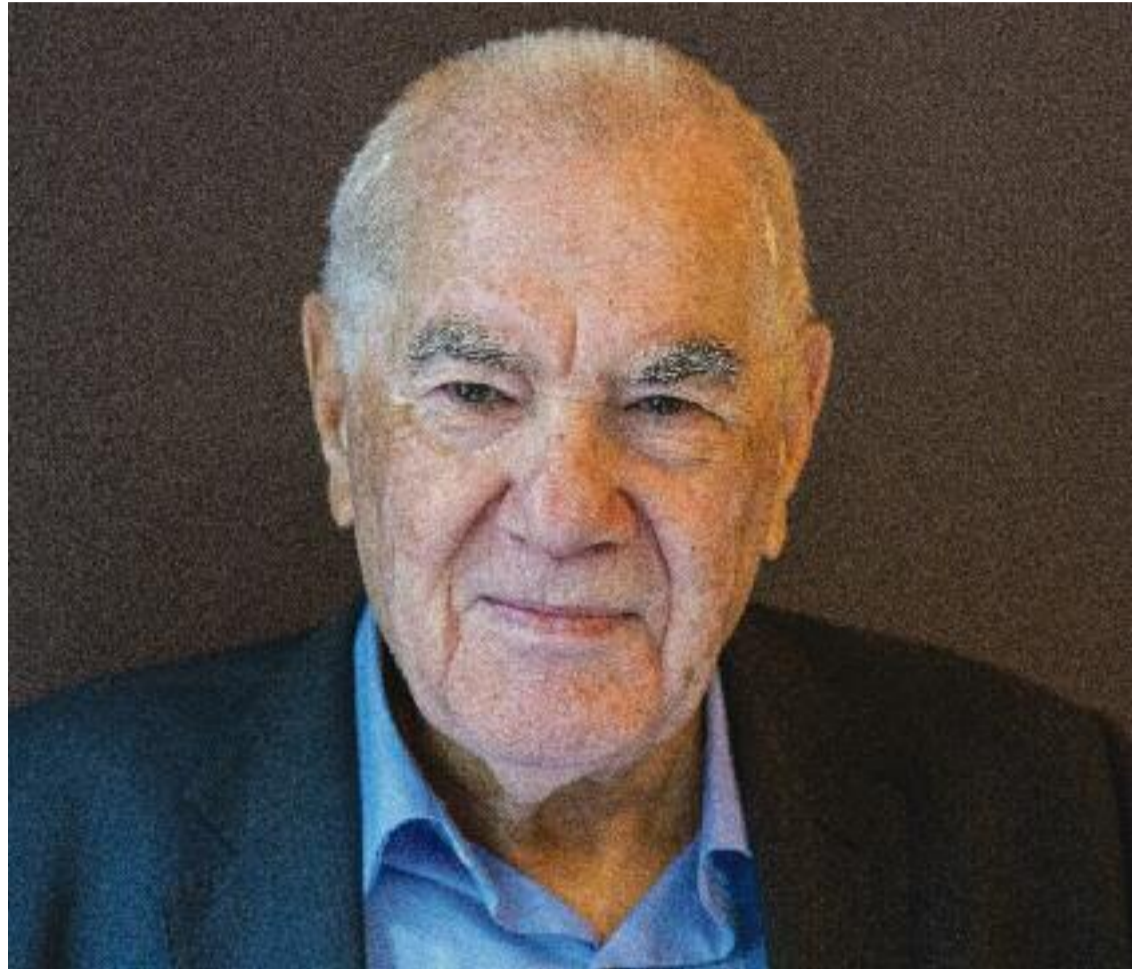
És en aquest context que s'emmarca la conversa amb el candidat d'ERC a l'alcaldia de Barcelona, Ernest Maragall, que tindrà lloc dimecres 15 de febrer a les 18:00h a Espai Línia (**carreter Girona 52, Barcelona**). L'entrada és lliure i oberta a qualsevol persona que estigui interessada en el debat metro-

polità, i hi haurà torn obert de preguntes al final. La conferència serà en format conversa amb un periodista del diari *Línia* i versarà sobre els principals reptes que afronta el territori, vistos, en aquest cas, des de la identitat local de la capital barcelonina, però amb el prisma global de l'àrea metropolitana.

El cicle de conferències va estrenar l'any amb Jaume Collboni, candidat del PSC a l'alcaldia de Barcelona, el 16 de gener, i amb Antonio Balmón, alcalde de Cornellà i vicepresident executiu de l'AMB, el 18 de gener.

UN ESPAI OBERT A TOTHOM

► Espai Línia és el primer centre de comunicació de proximitat. El local, de 368 metres quadrats, està obert a tothom. A més d'exposicions de gran format, acull conferències i debats, i posa a disposició d'entitats i d'organitzacions, gratuïtament, una sala de conferències perfectament equipada.

Ernest Maragall, retratat pel Línia. Foto: Juan Cabré

General
Optica

Regafas Top
FINS A **60%** de descompte*
EN ULLERES DE MARCA

*Descompte de fins al 60% en més de 120.000 models i ulleres de sol en promoció fins al 05/03/2023 o fins que se n'acabaran les existències. Acumulable al 25% de descompte per la compra d'unes ulleres graduades completes per a membres del Programa Privilege (PVP) Tarjeta Privilege (PVP).

 T'esperem a Gran de Sant Andreu, 257 o als nostres centres de Barcelona.

A la regió metropolitana, el consum de cocaïna està associat a la festa més que no pas a les feines estressants. Foto: Mossos d'Esquadra

El dia que els investigadors van analitzar dotze lavabos del Parlament britànic, es van trobar una sorpresa. En onze –entre els quals un de proper al despatx del primer ministre d'aleshores, Boris Johnson– hi havia traces de cocaïna. També es van trobar rastres d'aquesta substància prohibida als lavabos que feien servir els periodistes. La investigació, publicada a finals del 2021 pel diari *The Sunday Times*, va posar en evidència una realitat que feia temps que se sabia als passadissos de Westminster: la cocaïna és una droga d'ús comú a la política. Alhora, aquell descobriment va obligar el president de la cambra, Lindsay Hoyle, a posar-se en contacte amb la policia metropolitana de Londres perquè iniciés una investigació.

Els fets, que van avergonyir la política britànica, també són una mostra de com funciona el consum de la cocaïna, i per extensió el seu comerç, i la manera com les autoritats persegueixen la seva distribució. A diferència d'altres substàncies associades a la marginalitat, com podrien ser l'heroïna o la metamfetamina, als països rics aquesta droga té a veure amb les altes esferes. Segons explica Mireia Ventura, de l'ONG dedicada a l'anàlisi química de drogues Energy Control, "la cocaïna es relaciona amb les classes socials altes". "No és com l'*speed*, que produeix un efecte similar però val 20 euros el gram, sinó que és cara i no tothom pot comprar-la", afegeix. En la mateixa línia s'expressa l'agent i portaveu del sindicat dels Mossos d'Esquadra USPAC Albert Palacios quan diu que els consumidors d'aquest producte poden ser "jutges, advocats, empresaris... De fet, tothom".

A banda, la cocaïna, tot i que no acostuma a obrir telenotícies ni a ocupar el debat públic, és una droga molt present a la nostra societat. De fet, podem afirmar que la posició tant de Barcelona com de la metròpoli en el mercat global d'aquesta substància és cabdal. La regió és una de les capitals mundials de la cocaïna.

EPICENTRE CONTINENTAL

L'any 2017, la metròpoli de Barcelona es va convertir, per davant de Zuric i d'Anvers, en la regió europea on més cocaïna es consumia. Així ho va determinar una investigació de l'European Monitoring Centre for Drugs and Drug Addiction (EMCDDA), en què s'anàlitzava la presència d'aquesta substància a les aigües residuals de la depuradora del Baix Llobregat. L'equipament dona servei a part de Barcelona i Sant Just i a tot Cornellà, el Prat, Esplugues, l'Hospitalet, Sant Joan Despí, Sant Boi i Santa Coloma de Cervelló. El dia que més es consumia era dissabte i el que menys, dimecres.

En la darrera anàlisi de l'EMCDDA, la metròpoli ja no ocupava la primera posició a la llista. El 2021, la capital catalana i la seva rodalia van ser la vuitena re-

Capital europea de la droga silenciosa

Barcelona i la seva àrea metropolitana es van convertir l'any 2017 en la primera regió de tota Europa en presència de cocaïna a les aigües residuals. Avui el territori ha perdut aquest dubtós honor. Com ha afectat la pandèmia el mercat d'aquesta substància il·legal? Quin paper té la metròpoli en la distribució continental?

gió del continent en consum de cocaïna i, encara que dimecres continuava sent el dia en què menys restes es trobaven a l'aigua, el dia de més consum era diumenge. Si guí com sigui, al territori el seu ús és molt elevat, i a diferència de centres empresarials com Zuric, Basilea o Brussel·les, en els quals durant la setmana hi ha un fort consum, a casa nostra la presència de cocaïna a la depuradora es dispara el cap de setmana.

"Les persones que arriben al

nostre servei d'anàlisi normalment utilitzen la cocaïna de forma recreativa", explica Ventura. "Veiem gent que la pren per jugar al pòquer o a les cartes en general", afegeix. Així, tot i que de vegades s'associa a les feines estressants, en el cas de la metròpoli la substància està emparentada amb la festa. "Hi ha qui l'utilitza com un estimulante de curta durada per gestionar la part depressora de l'alcohol, per això és una droga que està associada al turisme de bor-

ratxera: permet sortir de nit durant dies seguits i continuar bevent", assegura Ventura. Aquest fet explicaria la davallada del consum de la substància al territori metropolità entre el 2017 i el 2021. Amb la pandèmia va caure l'arribada de turistes i, per tant, l'ús de la substància en el seu vessant festiu.

Tanmateix, segons l'integran d'Energy Control, el turístic no és l'únic tipus de consum. "La cocaïna s'adapta a gairebé tots els contextos, perquè el seu efecte no

és tan visible com el d'altres drogues. És a dir, pots anar a la feina si t'has fet una ratlla", diu per afegir que "és una substància silenciosa". A més, en paraules de Ventura, agrada més als homes. "És una droga que promou la seguretat, que et fa sentir gran. Per això el problema és quan enganxa algú amb l'autoestima baixa o una persona addicta a la feina", afirma. En aquest cas, un ús diari pot derivar en problemes cardiovasculars greus.

Així es compra

● Des del diari *Línia* hem intentat posar-nos en contacte amb un traficant de cocaïna per entendre com funciona la distribució d'aquesta substància. A través de l'aplicació Telegram, vam buscar grups que es ventaven de vendre armes i drogues. En aquesta xarxa no n'hi ha pocs. Tot i que no teníem gaires esperances que l'administrador d'un d'aquests grups ens respongués, un ho va fer. En un principi semblava que hi podríem parlar. "El temps són diners i jo guanyo entre 1.500 i 5.000 euros en 10 minuts; quant pagareu pel meu

parlat amb el Dídac, que va iniciar-se en el consum de cocaïna quan tenia 20 anys i que ara en té més de 40, perquè ens detallis com compra la droga. "El contacte d'un camell és molt fàcil d'aconseguir sempre que ho facis a través d'altres persones que consumeixen", afirma. "És tan senzill com escriure un missatge de WhatsApp i dir que vens de part d'algú", afirma per afegir que alguns venedors prefereixen els SMS per seguretat. Un cop establert el contacte, relata el Dídac, el venedor pregunta "quantes entrades vols" per referir-se als grams de cocaïna. "Fa temps,

"T'obren la porta i veus els seus dos fills corrent pel saló... Et porten a la cuina, on tenen un pot de ColaCao i 50 grams de cocaïna a dins"

temps?", va deixar-nos anar. "Jo escullo el lloc per a l'entrevista, no vosaltres", va afegir quan vam dir-li que seria una conversa telefònica i que no li pagaríem res. Finalment, el traficant va declinar la nostra oferta.

Segons l'Oficina de Nacions Unides contra la Droga i el Delicte (UNODC), des de la pandèmia ha augmentat la venda de drogues a través de les xarxes, però és molt probable que el traficant amb el qual vam parlar fos un fanfarró. "Moltes de les operacions d'aquesta mena es fan amb criptomonedes i és difícil rastrejar-les", explica el mossos Albert Palacios, sorprès per l'actitud del nostre contacte.

Més enllà d'això, des del diari hem

tenia un camell que em preguntava quants pantalons volia... És bastant sospitós que algú a les tres de la matinada et parli de pantalons", diu rient. Els venedors prefereixen anar a casa del consumidor, perquè al carrer hi ha càmeres. "Res de parcs ni cantonades", explica. També venen en cotxe. "Hi pugues, fan una volta, et donen la droga i et deixen en un altre punt", relata.

Tot i que no és habitual, ell ha pogut anar al pis d'algun dels seus venedors de confiança i l'escena està lluny de les pel·lícules de gàngsters. "T'obren la porta i veus els seus dos fills corrent pel saló... Et porten a la cuina, on tenen un pot de ColaCao i 50 grams de cocaïna a dins", conclou.

PER QUÈ LA METRÒPOLI?

L'Estat espanyol és el desè país del món on més cocaïna hi ha i, per darrere de Bèlgica i dels Països Baixos, el tercer d'Europa. Alhora, Barcelona és un dels principals ports d'entrada d'aquesta droga al continent. Així ho confirma un estudi de l'Oficina de Nacions Unides contra la Droga i el Delicte (UNODC), que assegura que, de cada 100 quilos d'aquesta droga al món, quasi tres són a l'Estat. És una xifra notable si tenim en compte que el 41% de la cocaïna és a Colòmbia, l'11% als Estats Units i vora el 6% a l'Equador i al Brasil, respectivament.

El professor de Fenomenologia Criminal Ricardo Magaz alerta que "Espanya rep droga de tot el món que s'introdueix per Galícia, Algesires, València i Barcelona". De fet, durant l'any 2020, segons l'UNODC, la policia va confiscar més de 3.000 quilos de cocaïna a la metròpoli. Sense anar més lluny, el passat 31 de gener se'n van intervenir 1.340 al Port de Barcelona camuflats en un carregament de cacau provinent de l'Equador. El maig del 2022 van ser 1.500 els quilos intervinguts que venien del Panamà. Són dues de les operacions en les quals se n'ha trobat més en la darrera dècada.

Montserrat Iglesias-Lucía, directora de l'Escola de Prevenció i Seguretat Integral de la UAB, aprofundeix en la idea i assegura que "Barcelona és estratègica per al tràfic de cocaïna, perquè a més de les vies d'accés aèries i terrestres, té la marítima". "Això fa que sigui un port d'entrada de la droga, tant per abastir la ciutat com per a la resta d'Europa", afegeix. Per la seva banda, Magaz afirma que normalment la droga ve en els contenidors de vaixells de càrrega o en embarcacions dels mateixos narcotraficants. En el primer cas, els delinqüents subornen treballadors del port perquè facin com qui no ho veu quan algú va a buscar el contenidor amb la droga. "És el que s'anomena tècnica del ganxo cec", afirma Magaz. En un port com el de Barcelona, en el qual cada any arriben 3,3 milions de contenidors, és quasi impossible detectar les entrades il·legals.

Alhora, l'Estat espanyol, els Països Baixos i Bèlgica són els centres de distribució d'aquesta droga. L'Europol diu que en el cas estatal això té a veure amb la proximitat històrica i lingüística amb Llatinoamèrica i amb la reconversió de les rutes utilitzades per al tràfic d'haixix amb el nord d'Àfrica per moure la cocaïna.

A diferència d'altres drogues com l'heroïna o la metamfetamina, la cocaïna és una substància de preu elevat relacionada amb les classes socials altes

Els sindicats dels Mossos d'Esquadra denuncien que els caps del cos policial no fan esforços per perseguir el tràfic de cocaïna perquè donen pocs resultats mediàtics

UN MERCAT AMB MÚSCUL

Quan va esclatar la pandèmia i es van establir confinaments, a Energy Control va haver-hi preocupació. Pensaven que hi hauria menys circulació de droga i, per tant, més adulteració i més riscos per a la salut dels consumidors. No va ser així. "El 2018 i el 2019 hi va haver més o menys el doble de producció de cocaïna a Colòmbia, i la droga que arribava a casa nostra era més pura", explica Ventura. Això, sumat a la crisi pel coronavirus, feia preveure problemes en les vies de subministrament, però l'organització va veure que "els productors i les rutes de distribució són molt resistents i no han hagut de rebaixar la puresa de la cocaïna".

El preu d'aquesta substància també mostra com és d'imperforable el mercat de la droga. Segons dades d'Eurostat, el gram de cocaïna que es ven al carrer ronda els 60 euros de mitjana, un dels preus més baixos dels darrers 30 anys. També un dels preus més baixos de tota Europa. Dit d'una altra manera, el preu de la droga no va patir cap efecte per la pandèmia, com tampoc es veu afectat per la inflació o per la geopolítica.

Tot això preocupa Palacios, que considera que la presència d'a-

questa droga a Catalunya és cada vegada més gran. "El perill és que es tracta d'una substància que dona molts diners, i les màfies, quan s'enriqueixen, compren armes de foc per protegir-se", diu. Per contra, lamenta, els recursos que es destinen a perseguir la distribució de cocaïna van a la baixa. "A diferència de la marihuana, que genera olor i malestar, o els narcopisos, que van associats a la marginalitat, la cocaïna és una droga que no encén les alarmes i, per aquest motiu, els caps dels Mossos no hi posen recursos", afirma. A més, per perseguir-la calen molts recursos, com agents a peu de carrer que puguin obtenir informació en bars o fer escoltes telefòniques. "Sis mesos d'investigació acaben amb dos detinguts i només mig quilo de cocaïna", explica. "Els caps es guien per les estadístiques i no volen dedicar recursos a una feina que dona pocs resultats mediàtics", denuncia. "Si es fes una investigació com la que es va fer al Parlament britànic, s'ho prendrien més seriosament", sentència.

Un reportatge d'**Albert Alexandre**

Enfocant la perifèria

» L'exposició 'L'altra ciutat' vol mostrar els barris perifèrics als veïns dels barris cèntrics o benestants
 » La mostra de Dani Ruiz, un fotògraf de la Trinitat Vella, s'ha inaugurat al Centre Cívic Trias i Peitx

Anna Utiel
BARCELONA

Una postal de la Sagrada Família, una figureta de trencadís, una samarreta del Barça i au: Barcelona vista, souvenirs comprats i cap a casa. Per als turistes, Barcelona se sol reduir a l'Eixample i Ciutat Vella i, quan en surten, és per visitar el Park Güell o el Camp Nou. I para de comptar. El problema és que, salvant les distàncies, la visió limitada de la ciutat és un mal que també afecta molts barcelonins.

Disposat a capgirar aquesta situació, el fotògraf Dani Ruiz, veí de la Trinitat Vella, ha creat l'exposició *L'altra ciutat*, inaugurada aquest dimarts al Centre Cívic Josep Maria Trias i Peitx, a les Corts. Es tracta d'un recull d'imatges capturades entre 2018 i 2022 als barris perifèrics, a "la Barcelona menys fotografiada", tal com s'hi refereix l'autor.

Però, per arribar a aquesta estrena, Ruiz ha hagut de picar molta pedra. O, si més no, moltes portes. Quan va tenir preparada la mostra, va decidir que no es volia quedar al seu barri, on li haurien exposat de bon grat, sinó que volia portar-la precisament allà on hi ha més desconeixement de la perifèria. Per una qüestió de justícia i reivindicació, però també de conscienciació. "El mínim és que coneguim els nostres barris. Que sàpiguen que hi ha zones amb desigualtats molt marcades i que siguin conscients dels seus privilegis", argumenta Ruiz.

Després d'un primer intent frustrat amb molts centres cívics de barris cèntrics o benestants, el fotògraf va crear postals de les zones protagonistes de l'exposició, hi va escriure "Greetings

Un cartell promocional de l'exposició 'L'altra ciutat' i una de les fotografies que en forma part. Fotos: Dani Ruiz

from l'altra ciutat" i les va convertir en la seva carta de presentació. "Vaig saludar aquests centres cívics des de l'altra ciu-

"Si estimes el teu barri, cuidaràs el teu barri", defensa l'autor de 'L'altra ciutat'

tat, aquell lloc remot, i els vaig portar personalment les postals", recorda. Com que tampoc va obtenir l'èxit que esperava, va confiar en l'as que tenia a la màniga: Twitter. I aquest cop sí.

UNA ALIADA CLAU

L'exposició *L'altra ciutat* s'estarà a la seva primera parada fins al 30 de gener, i després empenirà un camí per "zones es-

tratègicament escollides", en paraules de Ruiz. De moment, té quatre ubicacions més confirmades, l'última a Sarrià. En aquest sentit, l'artista es mostra molt agraït amb la periodista d'*El Periódico* Helena López Vallejo, que a l'agost es va fer ressò de la iniciativa i li va donar l'empenya que necessitava. Ahir, tots dos van fer plegats la xerrada inaugural de la mostra.

De fet, no és el primer cop que aquest tàndem pedala: López li va dedicar un reportatge al veí de la Trinitat Vella quan tot just tenia 18 anys. En aquell moment, el noi havia deixat l'institut perquè "no li encaixava", però, en canvi, estava impulsant projectes culturals tan potents com una adaptació de *La casa de Bernarda Alba* que explicava la història de les dones de la presó de la Trinitat als anys vuitanta. "Hi

havia un contrast molt fort entre la imatge que es pot tenir d'un jove de la Trini que ha deixat els estudis i tot el que ell tenia a dins", reflexiona la periodista.

CALEN REFERENTS VEÏNALS JOVES

► La periodista Helena López Vallejo recorda que les associacions de veïns acostumen a estar liderades per gent gran, de manera que la veu del jovent dels barris sovint no arriba als mitjans. Per això destaca la importància de joves com el fotògraf Dani Ruiz, veí de la Trinitat Vella.

Des d'aleshores, no li ha perdut la pista i ha seguit tots els projectes que ha fet tant en so-

litari com amb l'entitat Maletas Viejas, fins al punt que ell li fa broma dient que és la seva biògrafa. Sense exagerar tant, el que sí que té clar López és que cal explicar iniciatives com les de Ruiz. "No es tracta d'idealitzar aquests barris ni de dibuixar el planeta de la piruleta. És a dir, no s'han d'amagar els problemes, les injustícies ni les desigualtats que pateixen, però també s'ha de donar bola als projectes interessants que hi sorgeixen", defensa.

En la mateixa línia, el jove fotògraf argumenta que "encara que hi hagi coses dolentes i millorables, cal posar en valor també les coses bones". Aquí és on entren en joc la identitat i l'orgull de barri, dues de les raons de ser de la feina que fa Ruiz. "Si estimes el teu barri, cuidaràs el teu barri", sentència.

Lliga per a la protecció d'animals i plantes de Barcelona

Els Nostres Horaris:

De dilluns a divendres:

Zona Gats - De 10:00h a 15:30h

Zona Gossos - De 10:00h a 17:30h

Caps de setmana i festius:

De 10:00h a 13:00h

C/ Guarda Antón, 10 08035 - Barcelona
 Tel.: 934 170 124

www.protectorabcn.es
 info@protectorabcn.es

Relleu a Barcelona Comerç

» Salva Vendrell deixa la presidència gairebé set anys després i presidirà el Gremi de Restauració
 » Pròsper Puig agafa el seu relleu provisionalment i tot apunta que serà el nou president

ENTITATS ▶ El fins ara president de la Fundació Barcelona Comerç, Salva Vendrell, ha decidit deixar el seu lloc després de gairebé set anys al capdavant de l'entitat. Vendrell, que va assumir el càrrec el maig del 2016 en substitució de Vicenç Gasca, fa un pas al costat després d'haver estat nomenat president del Gremi de Restauració.

El relleu de Vendrell l'agafa ara Pròsper Puig, vicepresident primer de Barcelona Comerç. Puig ha estat nomenat president interí, a l'espera d'una trobada del patronat de l'entitat que es farà el 2 de febrer, quan serà el torn de ratificar Puig a la presidència o bé d'obrir un període de 15 dies durant el qual es podran presentar candidatures alternatives.

Tot plegat dependrà de si durant la celebració del patronat apareix un altre candidat, però tot apunta que Puig serà finalment escollit nou president.

PUIG, IL·LUSIONAT

Puig és mestre artesà alimentari i propietari de l'emblemàtica Cansaladeria Puig de Sant Andreu. Des de fa vuit anys és president de l'Eix de Sant Andreu i el 2016 va ser escollit vicepresident primer de Barcelona Comerç. Puig, a més, és president de la Federació Catalana de Carnissers Cansaladers i Xarcuters.

En declaracions a aquesta publicació remarca que primer de tot cal respectar els terminis i esperar a la decisió oficial del 2 de febrer. De totes maneres, afirma que, un cop Vendrell ha decidit assumir la presidència del Gremi de Restauració, el repte de liderar Barcelona Comerç és il·lusionant. De fet, si acaba sent així, diu que li agradaria seguir comptant amb el ja expresident, que seguirà a la junta executiva: "Hem fet un bon tàndem i m'agradaria que m'ajudés, sobretot ara que afrontem el gran repte de la capitalitat europea del co-

Vendrell deixa la presidència i tot apunta que el seu relleu serà Pròsper Puig. Fotos: ACN i Barcelona Comerç

merç". En paral·lel, remarca la importància de "sumar esforços" perquè "cal defensar el comerç de proximitat, ja que sovint és l'ase de tots els cops".

22 EIXOS

Actualment la Fundació Barcelona Comerç, que va ser fundada l'any 2004 després que el 2000

sis eixos comercials comencessin a treballar en el projecte, està formada per 22 eixos comercials repartits pels diferents districtes de la ciutat i representa més de 25.000 comerços.

Sota el lema 'Fent Barri, Fem Ciutat', l'entitat ha reivindicat sempre cinc pilars a partir dels quals porta a terme la seva tasca:

competitivitat, professionalització, excel·lència, sostenibilitat i responsabilitat. Ara doncs, estrenarà una nova etapa en un moment amb molts reptes per davant i en un context on les dificultats, tant per la pandèmia com pels efectes de la guerra a Ucraïna, han estat la tònica dels darrers temps.

EMERGÈNCIA A UCRAÏNA

LES PERSONES QUE ESTAN FUGINT ET NECESSITEN

UNHCR ACNUR
 La Agencia de la ONU para los Refugiados
 comité español

DONA ARA A

ayudaucrania.com
 Bizum – Codi: 01151
 ES86 2100 2262 1802 0040 3932

A PROP

consum sostenible i de proximitat

Barcelona vol ser la capital del comerç de proximitat

Foto: Ajuntament

d'un model de ciutat europea amb barris revitalitzats, capaços de preservar una manera de viure més sostenible i allunyar-se de la desertització comercial, que amenaça les ciutats europees.

Tot i que no hi ha una decisió oficial, la regidora de Comerç s'ha mostrat molt optimista

La Declaració Institucional aprovada pel Plenari del Consell Municipal manifesta el compromís de l'Ajuntament per continuar treballant, conjuntament amb els impulsors del sector comercial i amb altres institucions públiques i privades, perquè Barcelona sigui la primera ciutat que aculli la Capitalitat i que, alhora, esdevingui la seu de l'Oficina Tècnica del programa europeu.

La declaració també expressa la voluntat de donar a conèixer al món la qualitat, la innovació i la professionalització del comerç barceloní i de promoure, fomentar i enfortir el model comercial de cara al futur. Un model que es considera una peça clau per a la creació de riquesa i llocs de feina, per a la humanització de l'urbanisme, per generar convivència i seguretat i per vertebrar la mateixa ciutat.

Europa

El Parlament Europeu ha aprovat la proposta presentada per Barcelona Comerç i Vitriures d'Europe per crear la Capital Europea del Comerç de Proximitat. Ho ha fet en un acte solemne celebrat a Estrasburg, i el Plenari del Consell Municipal de Barcelona ha aprofitat l'avinentsa per demanar públicament que la ciutat sigui la primera seu d'aquesta

iniciativa. De moment, no hi ha una decisió oficial, tot i que la regidora de Comerç, Montserrat Ballarín, s'ha mostrat optimista sobre aquesta possibilitat.

Inspirada en la Capitalitat Europea de la Cultura, aquesta proposta busca que anualment una ciutat diferent aculli accions divulgatives per reivindicar la importància d'aquesta activitat. L'objectiu final és promoure el comerç al detall i local i contribuir a la conscienciació

col·lectiva de la seva importància econòmica i social en tots els països que formen la Unió Europea.

Els eurodiputats promotors de la iniciativa destaquen que la manca de comerç de proximitat pot contribuir a la degradació social, econòmica i física dels centres i districtes urbans i, fins i tot, desembocar en un cercle viciós de deteriorament de la seguretat. Per als impulsors, la Capitalitat contribuirà a assegurar la supervivència

Quatre mercats de Barcelona instal·len caixers automàtics com a prova pilot

Mercats

Des d'aquest mes, quatre mercats de Barcelona disposen d'un caixer automàtic per als usuaris que necessitin treure o ingressar diners al seu compte corrent. Es tracta d'una prova pilot de l'Ajuntament per combatre la desertització bancària, és a dir, la manca de caixers als carrers de la ciutat, i s'emmarca en un pla més ambiciós que preveu la instal·lació, abans de finals d'aquest any, de 161 caixers repartits pel territori.

Els mercats són un dels espais escollits per ubicar-hi els caixers, per la seva proximitat als veïns i als punts de trobada comercials. De moment, s'ha activat la prova pilot en quatre equipaments: el del Besòs, el

de Sants, La Llibertat i Sant Antoni. Durant un any es comprovarà el bon funcionament de la mesura i, si s'escau, s'ampliarà a altres emplaçaments.

La iniciativa és fruit d'un conveni entre l'Institut Municipal de Mercats i el Banc de Santander, que és qui aporta els terminals. Els aparells, a més, permeten l'ingrés d'efectiu als comerciants, que ja no hauran de sortir del mercat amb la recaptació a la butxaca. L'empresa també ha facilitat dispensadors que permeten el canvi de bitllets per monedes.

Segons l'Ajuntament, l'objectiu de l'acord és que el 100% dels barris tinguin accés als serveis financers, ja que, ara mateix, un terç de les persones més grans de 75 anys no poden utilitzar la banca electrònica.

Foto: Ajuntament

consum sostenible i de proximitat

Impulsant l'alimentació sostenible i responsable

Sostenibilitat

El passat 17 de gener, l'auditori del Parc Tecnològic de Barcelona Activa va acollir la primera trobada d'entitats beneficiàries del programa *Impulsem el que fas*, una línia d'ajuts per dinamitzar el teixit socioeconòmic dels barris i districtes que en sis anys ha injectat 17 milions d'euros en 807 projectes. En aquest procés han participat prop de 5.000 empreses i més de 20.000 persones, el 50% en risc d'exclusió social.

Molta gent va acostar-se a l'auditori per a la celebració, però les autèntiques protagonistes de l'acte van ser les 540 entitats impulsores de projectes dirigits a aconseguir un canvi de model de consum més responsable i garantir una alimentació sana, justa i sostenible a la ciutat. El resultat són 122

projectes finançats que han impulsat l'alimentació sostenible i el consum responsable a Barcelona.

Les entitats van aprofitar l'acte per fer una reflexió sobre la feina feta i valorar públicament la iniciativa, que ha permès teixir connexions amb altres entitats que tenen finalitats comunes. Un bon exemple n'és Keras Buti, una cooperativa de consum per a la distribució i venda de productes agroecològics i de proximitat que treballa per reconnectar Barcelona amb el parc agrari del Baix Llobregat i que gràcies al programa ha pogut impulsar un node de distribució al barri de la Marina i, finalment, obrir la botiga agroecològica i espai comunitari. Ho ha pogut fer gràcies als contactes fets a través d'*Impulsem el que fas* amb el teixit econòmic i social del barri.

Una altra entitat que va reivindicar-se va ser la cooperativa d'innovació social Tar-puna, que va voler fer èmfasi en el suport tècnic i l'acompanyament rebut al llarg de tot el procés. Els seus responsables també van destacar la bona acollida que reben les propostes innovadores, com la iniciativa que van presentar de gestió descentralitzada de la matèria orgànica.

La jornada també va servir per descobrir molts altres projectes, com les comunitats educatives i productores locals de l'Assemblea de Cooperació de la Pau a Sants, l'escola de consum conscient de l'espai ambiental, l'Aula Gastronòmica del Mercat de Sants, els tallers inclusius de Zero Waste Bcn, el Menjador de Ca la Rosa o la Xarxa Agroecològica de Menjadors Escolars de Catalunya, entre altres.

EN PRIMERA PERSONA

“Volem que el barceloní de tota la vida torni al Gòtic”

Joan Mach
Granja Dulcinea
(Petritxol, 2)

El propietari de la Granja Dulcinea (Petritxol, 2), establiment associat a Barna Centre, reivindica el comerç de proximitat i demana als barcelonins que no permetin que els turistes els prenguin les tradicions més nostrades, com la de passejar pel barri Gòtic i menjar-se una bona xocolata amb xurros en una granja històrica. El secret per aconseguir-ho és saber triar el millor moment, apunta.

Alguns diuen que el Gòtic està reservat als turistes.

En absolut. Nosaltres tenim clients molt fidels des de fa molt temps. I aquest any hem observat que torna a venir la gent jove, els de vint a trenta anys.

És una bona notícia.

Molt bona. Ara només falta que la resta de gent perdi la por de venir al centre.

Què diu, ara?

Sí, l'excusa que diuen és que més avall de plaça Catalunya no s'hi pot caminar... Però si ells abandonen, cada vegada hi haurà més turistes. Nosaltres reclamem que el barceloní de tota la vida torni a passejar-se pel Gòtic.

Una altra excusa són les cues per accedir als establiments.

El client nacional es concentra als caps de setmana i a les tardes, per això hi ha cues. Però si vens a la granja, per exemple, un dimarts a la tarda o un dissabte al matí, hi trobaràs lloc i hi estaràs perfectament. Només fa falta tenir una mica de picardia per saber quan hi has de venir.

Fotos: Ajuntament

Els comerços de 26 barris podran obrir 30 diumenges i festius enguany

Foto: Ajuntament

Calendari

La Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Barcelona han fet pública la llista definitiva de diumenges i dies festius que els comerços de la ciutat podran obrir al llarg d'aquest any. Els dies determinats corresponen a la campanya comercial de Nadal. Són els següents: el 8 de gener; l'1 i el 26 de novembre; i els dies 3, 6, 8, 10, 17, 24 i 31 de desembre.

A més, com a fruit de l'acord per ampliar la delimitació dels dies d'obertura en espais turístics, els establiments comercials que estan inclosos en la Zona de Gran Afluència Turística també podran aixecar la persiana 20 dies entre el 15 de maig i el

15 de setembre. Així ho recull l'acord per ampliar la delimitació i els dies d'obertura comercial en aquesta zona de la ciutat, que també va acompanyat d'un acord social. Aquesta àrea inclou els barris més turístics de Ciutat Vella, l'Eixample o Sant Martí, però també Sants, Hostafrancs, el Poblenou, les Corts, Sant Gervasi-Galvany, el Putxet i el Farró, Vallcarca, el Baix Guinardó o el Poblenou. En aquestes zones, els comerços podran obrir també el 21 i el 28 de maig; els dies 4, 5, 11, 18, 24 i 25 de juny; el 2, 9, 16, 23 i 30 de juliol; els dies 6, 13, 15, 20 i 27 d'agost; i el 3 i el 10 de setembre.

En total, doncs, els establiments comercials de 26 barris de Barcelona podran obrir 30 diumenges i dies festius durant aquest any 2023.

la Barcelona desconeguda

Turisme km0

El palau més eclèctic de Puig i Cadafalch

EIXAMPLE/ Tot el protagonisme del Quadrat d'Or se l'emporten la Pedrera, la Casa Batlló, la Casa Amatller o la Casa Lleó Morera, però hi ha moltes obres modernistes en aquell quadrat no tan conegudes i igual d'importantes per a la història de Barcelona. Una d'elles és el Palau del Baró de Quadras (Av. Diagonal, 373), l'actual seu de l'Institut Ramon Llull, i una de les que reuneix més variants estilístiques diferents.

El baró Manuel Quadras va encarregar a Josep Puig i Cadafalch la reforma d'un antic bloc de pisos, però l'arquitecte no va poder resistir-se a fer una reforma integral de l'edifici. Ho va fer entre els anys 1902 i 1903 i el resultat va ser una construcció eclèctica per antonomàsia, que segueix diferents estils arquitectònics tant a l'interior com sobretot a l'exterior.

Combina des de l'estil plateresc propi del nord d'Europa fins al secessionisme vienès, a la façana de Rosselló

La façana principal segueix un estil plateresc que recorda els edificis gòtics del nord d'Europa, on es poden veure flors, escuts heràldics i escultures d'estil medieval, un treball escultòric d'Eusebi Arnau i Alfons Juyol. En canvi, la façana del darrere, que mira al carrer de Rosselló, està dominada

Foto: Ajuntament

per l'estètica del secessionisme vienès, molt més estilitzada i emmarcada en l'estil modernista. A l'interior del palau hi trobem la mateixa voluntat d'eclècticisme: s'hi poden trobar estils tan dispars com el modernisme, el neogòtic i el neoàrab.

EL MILLOR MOMENT DE L'ARQUITECTE
Els barons de Quadras, Manuel Quadras i la seva dona, Joana Anna Veiret i Xipell, ja sa-

bien que podia passar, perquè Puig i Cadafalch era un dels grans arquitectes del moment, al costat d'Antoni Gaudí i de Lluís Domènech i Montaner, i el seu geni anava molt més enllà dels encàrrecs que li feien. La comanda li va arribar, a més, en el millor moment de la seva carrera. Havia enllestit la Casa Amatller, el Palau Macaya i el Palau Serra (seu actual de la Diputació de Barcelona) i ja tenia al cap les pròximes grans

obres, la Casa Terradas i la fàbrica Casarmona (actual CaixaForum). Posteriorment, encara va construir la plaça d'Espanya i va ser un dels artífexs de l'Exposició Internacional de Barcelona, el 1929.

Tot i l'ample repertori, la Ruta del Modernisme reserva un espai per al Palau Quadras, un bon exemple de la llibertat creativa que tenien els arquitectes durant el Modernisme.

Fes un viatge en el temps des del cor del barri del Putxet

SARRIÀ - SANT GERVASI/ El barri del Putxet és avui part d'un districte i d'una ciutat bulliciosa, però hi va haver un temps en què era el lloc d'estiueig preferit de la burgesia catalana. Encara ara hi queden vestigis d'aquest passat i és divertit descobrir-los passejant per diferents carrers del barri.

Tot va començar a les acaballes del segle XIX, un temps en què els propietaris de la Barcelona industrial es van fer construir torres envoltades de jardins majestuosos amb una verdor que sobresortia entre els enreixats. Tot aquell ambient, i aquells diners, es poden sentir en veure les edificacions d'aquella època que encara queden a la zona a tocar del cor de l'antic Putxet. Algunes torres encara conserven un dels símbols d'aquella època, la torratxa, com la del número 21 del carrer de Cadis. Són antigues talaies que els propietaris es feien construir per poder veure el mar des de casa.

Si anem cap al carrer del Putxet, descobrirem una de les joies del barri, l'antiga finca de la família Bertran i Musitu, tan extensa que va ser coneguda durant molts anys com el "bosc Bertran".

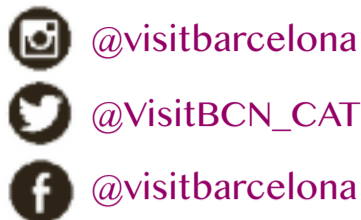
Foto: Ajuntament

Una casa molt racional al barri de Vallcarca

GRÀCIA/ La racionalitat també pot ser molt bonica, i la Casa Barangé (Pl. Mons, 4) és una bona mostra d'això. Aquesta casa cúbica dissenyada per Ricard Churruga és una veritable joia del racionalisme i un dels exponents del Grup d'Arquitectes i Tècnics Catalans per al Progrés de l'Arquitectura Contemporània, conegut popularment com el GATCPAC, un col·lectiu que va impulsar a Barcelona les idees d'avantguarda que Le Corbusier o l'Escola Bauhaus van popularitzar a Europa durant els anys trenta del segle XX.

Foto: Ajuntament

la Barcelona desconeguda

Una masia catalana tradicional que amaga un passat romà

Foto: Ajuntament

SANT ANDREU/ Ca l'Armera, també coneguda com a Can Ros o fins i tot com a Can Peguera, és un recordatori que Barcelona i Sant Andreu no han sigut sempre urbans i industrials. Els seus orígens es remunten al segle XVI, tot i que aquella primera edificació va ser enderrocada el 1714. L'edifici actual és posterior a aquella època, però gràcies a la seva bona conservació ens permet fer-nos una idea de com eren les grans masies que dominaven Barcelona abans de la Revolució Industrial.

La masia és un edifici de planta quadrada, obert als quatre vents, compost de planta baixa, planta pis i golfes. Hi trobem també un cos de galeries i una capella. A l'interior encara podem admirar la decoració original del segle XVIII, i s'hi conserven eines i paraments agrícoles de l'època. No només

és un dels darrers vestigis agrícoles de la ciutat, sinó que també és un dels llocs més apropiats per descobrir com era en realitat la Barcelona preindustrial.

SALVADA PER LA FAMÍLIA ROS

Ca l'Armera estava situada en un lloc estratègic, al camí que conduïa des d'Horta fins a Sant Martí de Provençals. Se la coneix com a Can Ros per un dels seus últims propietaris, Ignasi de Ros i de Puig, que la va convertir en punt de referència econòmic i social a Sant Andreu fins al 1952.

La família Ros és, a més, la responsable que avui encara puguem admirar la masia, perquè quan van vendre les setze hectàrees i mitja al Patronat dels Habitatges del Congrés Eucarístic, amb l'objectiu de construir-hi

habitatge obrer, van exigir que es respectés el perímetre de la masia.

En la nova urbanització de l'espai es van fer 2.729 habitatges i 258 locals comercials, però es va preservar l'edificació original.

ORÍGENS ROMANS

L'any 1955, durant unes obres al carrer Cardenal Tedeschini, al davant de la masia, es va descobrir que els seus orígens podrien ser encara més antics. Sota terra es van trobar unes sitges plenes de material ceràmic, que va ser identificat com a ibèric i romà. Això fa pensar que aquesta masia, que va ser un punt clau des del segle XVIII fins als anys cinquanta del segle XX, podria haver estat un punt de referència agrícola ja des de l'època en què els romans dominaven Barcelona.

Horta-Guinardó

La casa del Baró de Sant Lluís

La masia de Can Baró (Pl. Can Baró, 1-3), al vessant sud del turó de la Rovira, acull una escola de barri en un entorn dens i urbanitzat al Guinardó, però fa uns quants anys era una construcció aïllada que dominava els amplis terrenys adjacents. Parlem, com a mínim, de l'any 1674, la data que figura en una llinda de pedra a la façana de la masia i que ens recorda el passat de la finca.

És un mas de planta basilical i coronament en corba. Té tres plantes amb golfes. A la façana, simètrica, hi ha tres balcons al primer pis i tres finestres al segon. Blocs de pedra escairats decoren les obertures i sobresurten de la façana. A les golfes ja no queden les finestres originals. Al seu lloc hi ha un rellotge de sol que presideix la façana. L'edifici està catalogat com a bé amb elements d'interès.

URBANITZACIÓ DE CAN BARÓ

El nom de Can Baró li ve de finals del segle XVIII, quan el propietari, Josep Pascual de Pascali, va rebre el títol de baró de Sant Lluís, quan era ambaixador de l'Estat a Suïssa. La masia, la finca i l'entorn es van transformar definitivament pels volts del 1869, quan el propietari d'aleshores va engagar un projecte d'urbanització que va donar origen a l'actual barri al voltant del mas. Tots els terrenys del voltant van ser expropiats a favor de la Societat General d'Aigües de Barcelona.

Foto: Ajuntament

Una església, tres masies i molta memòria viva, tot al mateix parc

Foto: Ajuntament

SANT MARTÍ/ El parc de Sant Martí és un reducte de pau en un districte que va a cent per hora. També aporta un toc rústic i agrícola que s'agraeix, ara que tot sembla girar entorn de l'economia digital. Els tarongers i les oliveres són un recordatori del passat agrícola del barri, com també ho són les masies o fins i tot l'església de Sant Martí de Provençals, ubicada dins del recinte.

Però els veïns, particularment els més joves, coneixen el parc per la gran oferta d'activitats esportives i de lleure que es poden practicar al llarg de l'espai. Compta amb una plaça pavimentada on es pot jugar a pilota i diferents pistes públiques de jocs. Els visitants que busquen més tranquil·litat s'acostumen a refugiar vora l'estany i a les zones més ombrejades.

La vegetació del parc és prou abundant i molt variada, principalment mediterrània, i inclou àmplies zones de gespa i àrees ombrívols poblades d'arbres: xiprers, oms, pollanques i verns.

L'església de Sant Martí de Provençals és un vestigi del passat que dona fe de la llarga història d'aquest barri. De fet, el temple és una reconstrucció feta entre els segles XV i XVII, però els orígens de l'antiga vila són molt més antics.

Ca l'Arnó, Can Planas i Can Cadena, les tres masies que completen el conjunt, són ara equipaments públics al servei del barri: la primera és una ludoteca; la segona, un centre d'acolliment per a persones sense sostre; i la tercera, un centre agrícola que disposa d'un hort urbà i d'una granja.

La recerca de Sergi Fernández

» Nascut a Sant Andreu de Palomar, retrata el bàsquet i col·labora amb l'equip tècnic d'Scariolo
 » "Després que m'atropellés un cotxe, vaig quedar en xoc i fins als cinc anys em va costar parlar", diu

Toni Delgado
SANT ANDREU

Aquella nit de setembre de 1991, i com feia gairebé sempre, en Sergi, el petit d'un any i mig dels Fernández-Merino, somreia observant el món assegut al cotxet, que empenyia la seva mare, la Fina Merino, i vigilava el pare, l'Alfredo Fernández, el seu futur gran referent. Mentre la família creuava pel pas de vianants, un cotxe va entrar a la rotonda del Tío Che, a la Rambla del Poblenou, a tota velocitat.

El conductor va atropellar la mare i el fill, que van acabar estampats en una tanca. "Desgraciadament, va fugir i després es va declarar insolvent. Ma mare té cicatrius a les varius i jo em vaig quedar tant en xoc que fins als cinc anys em va costar parlar i associar conceptes. Gràcies a una logopeda i a l'esforç dels pares, he pogut fer una vida normal", relata el fotògraf Sergi Fernández (1989), exjugador del CB Roser i el CB Sant Antoni-Poble Sec.

Des de marrec sap què és lluitar i superar-se, ser agraït i generós, donar valor a les coses i gaudir del procés. Fernández ha viscut 28 anys al Poblenou, un barri "força modern després de la inversió per al 22@ en què la renda per càpita ha pujat força". Celebra que hi hagin desaparegut certs problemes. "Pel camí del col·legi, passaves dissimuladament per l'antiga fàbrica de la RAM, una de moltes que s'havien enderrocades, perquè hi havia gent consumint heroïna i volies

evitar complicacions", recorda Fernández que, com el seu germà Alfredo, va estudiar el Batxillerat a La Salle Barceloneta, on va acumular experiències que el van "ajudar a madurar".

"Per casualitats de la vida" va néixer a Sant Andreu de Palomar i, quan hi torna, sent molta pau en un barri "bonic, tranquil i diferent". Curiosament, l'únic cop que ha anat al Narcís Sala, l'estadi de la UE Sant Andreu, va animar el rival, l'SD Ponferradina: "Mon pare, l'Alfredo Fernández, era de Ponferrada (León) i aquell va ser l'últim matx que vam compartir abans que el càncer se l'endugués".

UN PARE EXCEL·LENT

L'Alfredo sempre es va deixar l'ànima perquè els seus fills gaudissin de les oportunitats que ell mai va tenir. "Com que el pare veia que jo era molt inquiet, m'insistia que si m'agradava fer fotos, hi dedicés temps", recorda el poblenoví, que es va comprar la seva primera càmera, una Nikon 5100 de segona mà, mentre treballava per pagar-se la universitat. En l'últim any de vida del pare el fill petit ja captava imatges de diferents esdeveniments esportius.

Cap serà més emotiu que l'Eurobasket masculí de 2017, a Romania. Abans de començar el seu primer partit, l'Hungria-Croàcia, al BT Arena (Cluj-Napoca), i amb la càmera en mà, perquè la FIBA l'havia acreditat, Fernández va llençar un petó al cel. "El pare tenia molta culpa que jo hagués complert aquell somni. La seva tossuderia ha

Fernández, exjugador del CB Sant Antoni-Poble Sec. Foto: Samantha Heim

estat clau", recorda, amb la veu trencada, un dels retratistes de referència del bàsquet estatal.

"La fotografia em permet compartir la meua mirada a través de l'objectiu. Abans feia moltes fotos d'accions de joc i imatges molt plàstiques, i ara també sé captar emocions", celebra, orgullós, aquest autodidacta que ha après molt amb la pràctica, els cursos de Youtube i preguntant encara més a professionals com Aitor Bouzo, retratista de Bàskonia i Deportivo Alavés.

Amb 11 anys Fernández ja feia 1,78 metres, sempre havia jugat a bàsquet al carrer i havia passat per l'Escola de Bàsquet Nacho Solozabal per millorar certs aspectes tècnics i tàctics. Amb 12 anys va fitxar pel CB Roser, "un club que sento com una família perquè s'hi genera un gran sentiment de pertinença" i on va fer bons amics. Com ara Daniel Roure, "una excel·lent persona i ju-

gador que ja es veia que seria dels millors de l'equip per la seva gran lectura de joc i capacitat d'adaptació, i bon tir", i Sergi Galceran, "un jugador creatiu i amb recursos que és l'ànima de la festa en qualsevol grup pels seus ànims i bon rotllo".

El curs 2010-2011 va fer les maletes al CB Sant Antoni-Poble Sec, de Tercera Catalana, que li permetia compaginar millor els estudis i el treball. Aquella temporada, i amb els seus amics Xavi Lluís i Marc González, va gaudir en una entitat que el va rebre amb "els braços oberts". Malgrat disposar de bons jugadors, l'equip va patir "una mala dinàmica" que va fer que estiguessin a la zona baixa de la classificació tota la temporada, l'última de l'entrevistat com a jugador.

Poc més de tres mesos després de penjar les botes, Fernández ja narrava partits del Club Joventut Badalona a l'O-

límpic per a Pasión Deportiva Radio, intentant combinar la narració i l'anàlisi de jugades amb anècdotes dels jugadors. A més, continuava col·laborant amb *3 más 1*, espai que va començar a Ràdio La Mina i després es va traslladar a Ràdio Ona de Sants-Montjuïc: "Ens van donar l'oportunitat de fer el programa que volíem".

Des de fa uns mesos, és col·laborador d'analítica de l'esport de l'equip tècnic de Sergio Scariolo, l'entrenador de la selecció espanyola masculina i del Virtus Bolonia: "Intento representar les dades que es prenen durant un partit per donar als tècnics eines fàcils i d'ús ràpid, amb l'objectiu de prendre millors decisions en situacions d'incertesa. Per exemple, si un jugador pren unes o altres decisions d'atac segons la situació al marcador, els pot ajudar a decidir qui ha d'assumir les responsabilitats en moments ajustats o com s'han de produir aquestes situacions d'atac".

Metòdic, sensible i etern perfeccionista, no sorprèn que el poblenoví col·leccioni gairebé 90 samarretes de jugadors i jugadores de competicions FIBA. Peces que guarden històries peculiars, com quan, a Àustria i després d'un amistós entre el Vienna Timberwolves i l'UBSC Graz, li van regalar les samarretes de dos jugadors (Marko Goranovic i Lukas Simoner). "Un col·leccionista sempre viu amb la incertesa de quadrar el seu pressupost per adquirir noves samarretes en xarxes d'intercanvi, esdeveniments solidaris...", conclou Fernández, sempre atent i apassionat.

Identificar-los
 amb **XIP i XAPA**
 és la teva obligació

i en cas de pèrdua,
 pot ser la seva
 salvació!

**Dimecres 15 de febrer
a les 18:00 h**

Organitza:

línia
el diari metropolità

Conversa amb
Ernest Maragall
Candidat d'ERC
a l'alcaldia de Barcelona

**La ciutat metropolitana:
progrés i futur**

Hi haurà torn obert de preguntes

La Casa dels Barris

espai línia

Entrada lliure

Girona, 52
Dreta de l'Eixample

territori línia

36 municipis metropolitans

periodisme de proximitat

línia
el diari metropolità

liniatarxa.cat

grup comunicació21

No t'ho perdís

Foto: Pau Cortina/ACN

FotoNostrum

El FotoNostrum de Barcelona (Diputació, 48) acull una exposició doble que fa que la visita a aquest centre sigui imprescindible. La mostra doble està dedicada a dos artistes diferents, però que tenen algunes característiques en comú: Robert Doisneau i Joan Alsina (el primer català a tenir obres exposades al FotoNostrum). Alsina presenta el seu projecte *Textures*, amb fotografies de gran format del seu treball sobre la pell humana amb tota mena de materials. D'altra banda, de Doisneau s'exposa *Le Temps Retrouvé*, amb una cinquantena de fotografies del cèlebre artista preses entre 1934 i 1971.

Famosos

Els fans del pòdcast *La Sotana* ja fa anys que gaudeixen del seu humor sense embuts, però el públic general el va descobrir fa menys temps, amb la seva participació a *l'APM?* o a *L'última hora de Catalunya Ràdio*. L'aposta de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA) per Joel Díaz (Santa Coloma de Gramenet, 1980) va anar a més el setembre passat, quan es va estrenar un *late show* amb ell al capdavant: *Zona Franca*. El programa ha estat un èxit, però, com era d'esperar, ha protagonitzat polèmiques i crítiques, principalment per part de l'espanyolisme. L'última va acabar amb l'acomiadament del col·laborador Manel Vidal, humorista, company de Joel Díaz a *La Sotana* i, sobretot, amic seu. El motiu: un acudit relacionat amb el PSC. La resposta: la dimissió de Joel Díaz (i d'altres integrants del programa, com Magí Garcia, guionista i també *sotano*).

La fitxa

QUI ÉS?

J O E L D Í A Z

ÉS FAMÓS PER...

Ser el còmic català de moda

Fins ara presentava el *late show* de TV3, *Zona Franca*

QUÈ HA FET?

Deixar la feina a TV3 per principis

Després que fessin fora Manel Vidal per un acudit

A LES XARXES...

Aplaudeixen i admiren la seva coherència

Les xarxes s'han omplert de missatges de suport cap a ell

Llibres

Aterratge
Eva Piquer

La decisió que pren en aquell cafè és radicalment contrària a la seva manera de fer: sense pensar-s'ho, diu que sí a un viatge amb tres desconeguts. Van a fotografiar-se dins la carcassa d'un avió que va caure el 1973. Era a Islàndia, en una costa de penya-segats continus, i conduïa un pilot inexpert de vint-i-sis anys. No va morir ningú.

Teatre

Asesinato de un fotógrafo
Pablo Rosal

Seguint les pistes d'una misteriosa nota, un detectiu privat recorre la ciutat creuant-se amb una sèrie de singulars personatges, tots ells sospitosos de l'assassinat del cèlebre fotoperiodista alemany Franz Ziegetribe. L'observació i la intuïció guiaran les seves passes. Tota escena d'un crim és una posada en escena.

A la Sala Beckett de Barcelona.

Música

Espurnes i coralls
Mar Grimalt

La cantant mallorquina Mar Grimalt ha debutat amb el disc *Espurnes i Coralls* (Segell Microscopi), en el qual l'autora ha trobat "un univers sonor a partir dels sons de les màquines de la fàbrica de vibrats i pretensats de la seva família", tal com expliquen des de la discogràfica. Aquesta jove artista va guanyar la 14a edició del Concurs Sons de la Mediterrània.

Pelis i sèries

La amiga de mi amiga
Zaida Carmona

Ja tenen 30 anys, però viuen com quan en tenien 20, tot i que ja no tenen edat per convertir-se en joves promeses. Estan enamorades de l'amor, però, en la seva recerca, es destrossen les unes a les altres, equivocant-se d'*exnòvia* a *exnòvia*, de relació en relació. *La amiga de mi amiga* és un joc que comença quan la Zaida, després d'una ruptura, torna a la ciutat.

ESTILS DE VIDA

Creix l'addicció als videojocs

Foto: Freepik

📍 SALUT MENTAL

La Unitat de Joc Patològic i Addiccions Comportamentals de l'Hospital de Bellvitge ha vist com les xifres de consultes relacionades amb l'ús excessiu de videojocs s'han multiplicat des del 2021. En el darrer any s'ha passat del 3,5% al 15,4%. Els especialistes creuen que aquest elevat increment podria ser una més de les conseqüències de la pandèmia. En aquest cas, el confinament en seria la causa directa.

Els videojocs són una distracció saludable, però l'ús abusiu pot provocar un trastorn important. És una realitat clínica que moltes famílies ignoren. Abans de la pandèmia la unitat i altres centres especialitzats ja advertien sobre el creixement progressiu d'aquest problema, però les hores mortes a casa i l'ansietat durant la pandèmia haurien contribuït a agreujar-lo.

Els principals senyals d'alerta són la pèrdua d'autocontrol i l'abandonament d'altres activitats socials, lúdiques i laborals o escolars. "Fins que pacients i famílies no reconeixen que la passió pels videojocs és en realitat una addicció, no acudeixen a les consultes als dispositius assistencials i associacions d'autoajuda, i poden passar mesos", segons Susana Jiménez, cap de la unitat.

Les claus .....

VIDA SOCIAL

Els infants i joves necessiten fer regularment activitats socials i lúdiques lluny de les pantalles

LÍMITS

Com en qualsevol activitat d'oci, cal establir uns límits diaris: un horari estricte per jugar a videojocs

ESPORT

L'exercici físic és una bona manera de gestionar l'ansietat que tenen els joves i que alimenta l'addicció

VIOLÈNCIA

Si s'enfada violentament quan l'obligues a deixar el videojoc, comences a tenir un problema seriós

Foto: Freepik

AQUEST NADAL, MÉS QUE MAI

LA MÀGIA LA POSES TU

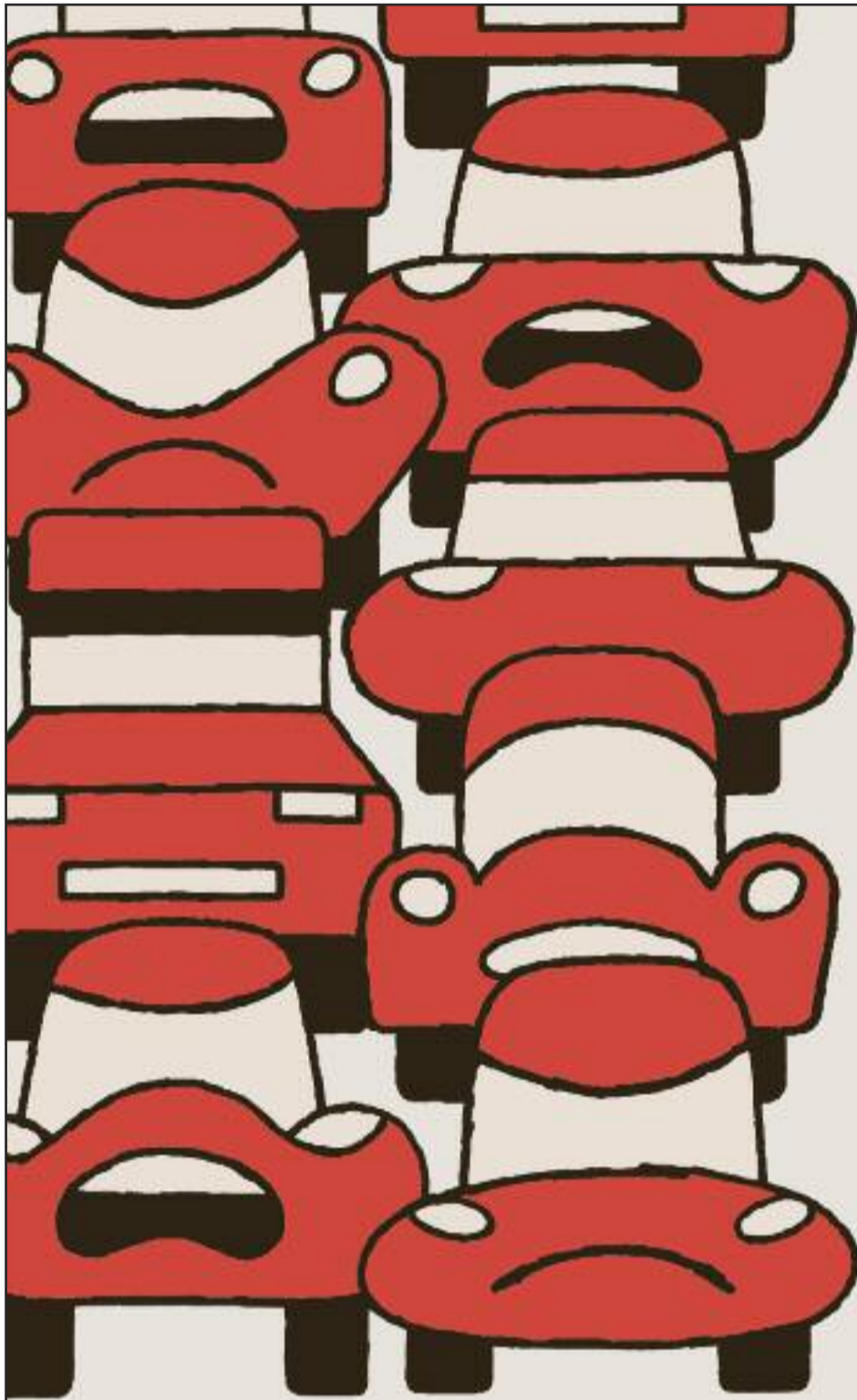
PERQUÈ LA TEVA IL·LUSIÓ POT FER REALITAT PROJECTES FASCINANTS.

UNEIX-TE A LA FUNDACIÓ VICENTE FERRER.

900 111 300
fundacionvicenteferrer.org

VicenteFerrer
Transforma la societat en humanitat

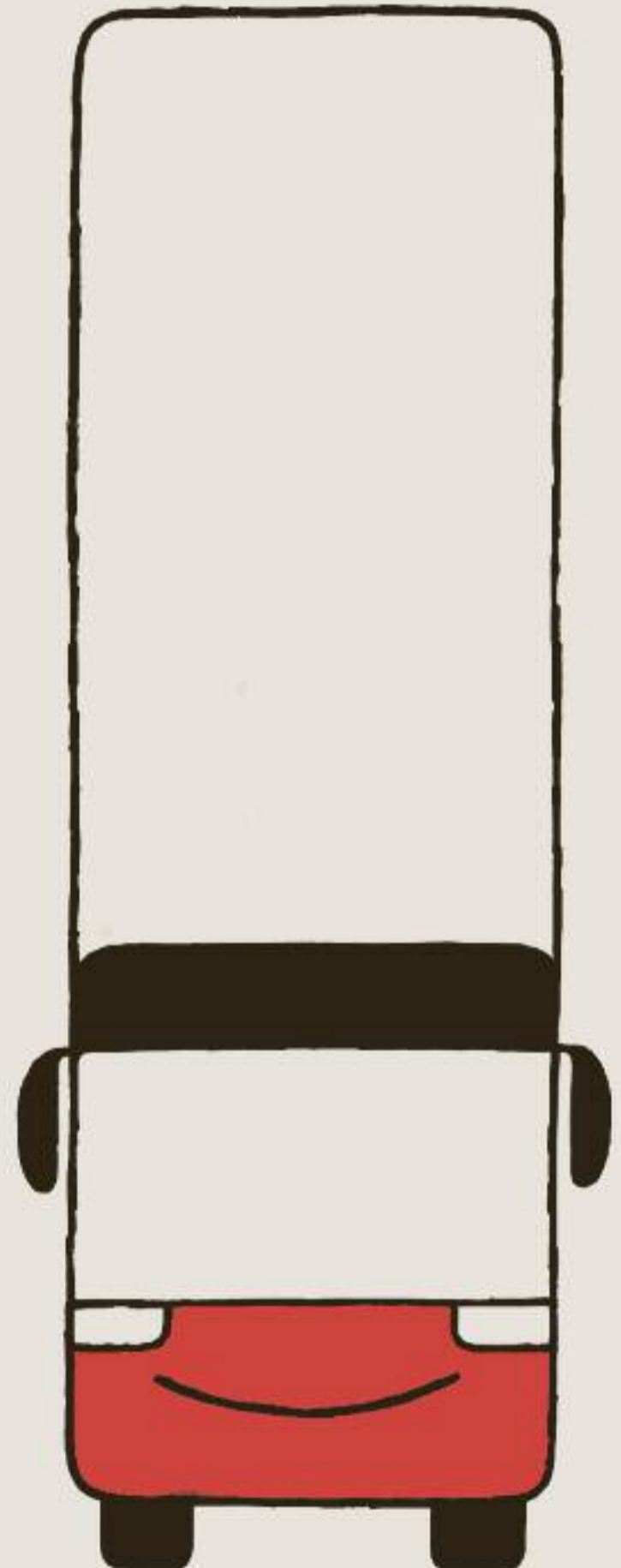
*Antonio Diaz, El Mejor Pasa

Millor amb transport públic.

Desplaça't per la ciutat
en bus i metro, el transport
més integrat i més sostenible.

tmb.cat

BARCELONA't
amb TMB